

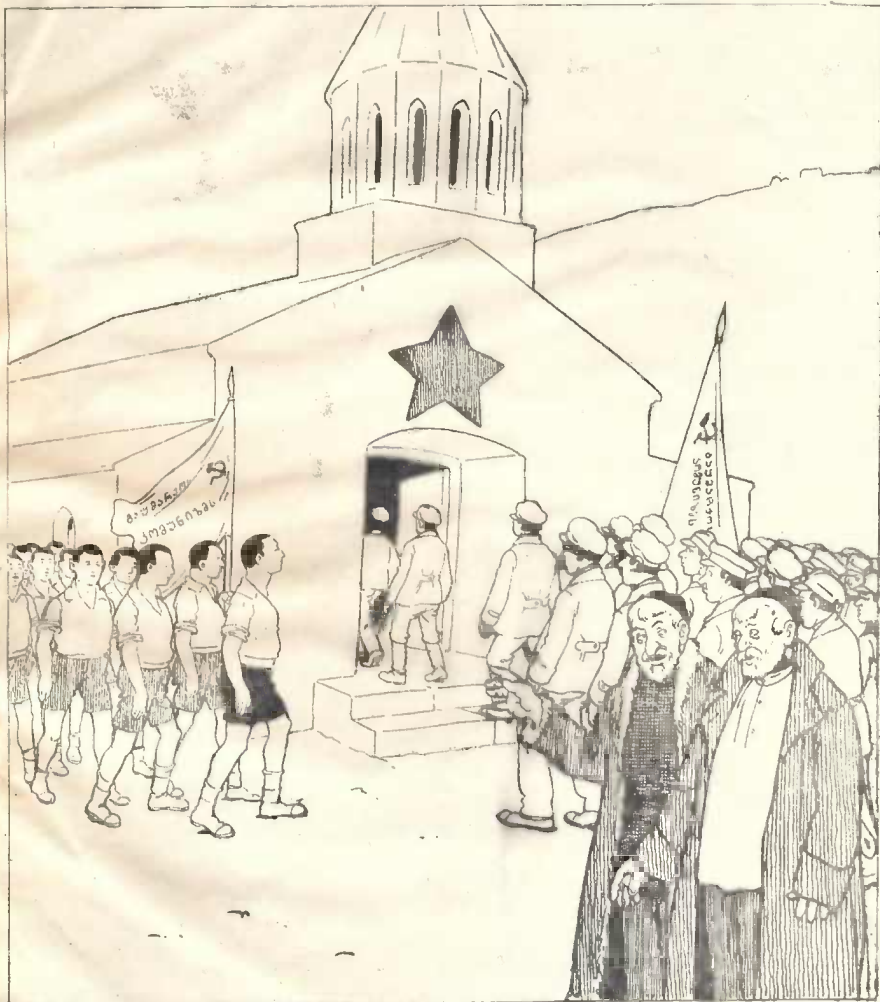
საბჭოთაო

№ 3—(6)

ბაზ. „მუშა“-ს ორგანიზაციული უფროსი დაბაბება.

№ 3—(6)

მუშა 1925. 1. 17/39.

ბედაშ, კიბრბ, აქ კალაპოზი
დმირთი კიღბე წაგთ უგაწვიღბეს.

სოფოლოზი კი ღმირთის სახელს
წინა უსებებთ წმინსა უვიღბეს.

შრომის ნაყოფიერება.

(წერილი ბათუმიდან).

ტარტაროზის ამ ქვეყნად მოსვლა ყველას-კარგად ახსოვს.

ეს იყო გახულ წლის ნოემბრის შუა რიცხვებში.

ტარტაროზს ეს ქვეყანა „ავარუდით“ არ ჩაუბარებია. მინამ „შეუღვებოდა თვის მოვალეობის ასრულებას, მან ჩამოიარა ყველა დაწესებულებები და გაეცნო მათ მდგომარეობას.

შრომის ნაყოფიერება ყველგან უმნიშვნელო იყო, რასაც დაწესებულების უფროსები აბრალებდნენ უმოთხრესად ზაფხულს.

— მართალია, ბევრი ნაკლი არის— ამბობდა კომუნალურ განყოფილების გამგე— მაგრამ ამის მიზეზი არის ის ზაფხული, რომელშიც ყველა ჩვენანს დავეისუსტა მუშაობის ტენჯილა მაგრამ, მომავალ ზამთრის განამელობაში, ჩვენი მიზანია, ავანზღაუროთ ის, რის გაკეთების საშუალება არ მოგვცა ზაფხულის სიტყვებმა.

— ყველამ კარგად ვიცით, რომ მთელ ზაფხულის განმელობაში სიცხეების გამო მუშაობა შეფერხებულია; ბევრი ჩვენი მეგობრები და თანამშრომლები მუშებულებაში და ავარაკებზე მიდიან. ამიტომ საყვედური არ ითქმის. თუ საქმე წინ არ წავიდა. აი, დგება ზამთარი; ყველა ჩვენგანი სავსე და განახლებული ძალიანით უღვებით მუშაობას და ნაყოფსაც დიდს გამოვიღებთ— ასე დაასრულა სიტყვა მუშაკობას თავმჯდომარემ.

— სიმართლე უნდა ითქვას, რომ ზაფხულისა და აგრეთვე მწიფეების ავანტიურის წყალობით, ჩვენ არაფერი არ გავციკეთებოდა...

— მწიფეების ავანტიურასაც იქნებ შეხუტულს აბრალებდნენ— ირონიით შევიკითხა ტარტაროზი აღმსკომის თავმჯდომარეს.

— სწორად რომ ზაფხულის ბრალია. ზაფხული რომ არ ყოფილიყო, ისინი ამ ავანტიურას ვერ გაბედადნენ. მოგხსენებთ, ზაფხულში მთელი მიდამო ყანებით და ვაშლით მცვენარებით არის დაბურული. ამიტომ დამალვა უფრო ადვილია ზაფხულში, ვიდრე წელიწადის სხვა დროში. ჰო-და იმას მოგახსენებდი, რომ, ამიტომ არ შეიძლება სოფლად ჩვენი მუშაობა დაიწუნოთ, ზამთარი კარზე მოგვადგა

სალამობით „ხელმეტი მუშაობა“.

გაქვარ-გამოპკარ ორ-სამჯერ „სმოტი“, სწევო და ჰიე დიდი ბლოკ-ნოტი წიგნები აწყვე ან გადაშალე; — ექვსი საათო გაიბგენს მალე.

წადით, იძინეთ, მოდით საღამოს, ერთ-ორჯერ კიდევ „სმოტა“ გაქვარი; კაითანურებს იტყვიეთ საამოს, — დროს გაატარებთ სიცილ-ხარხარით.

სადაც გამგეა მოხერხებული ყველგან იწყობა ეს „ზედმეტობა“. ჯიბებს მებტად ჰრგებს „ზედმეტი“ ფულსაც ახარებს „ზედმეტი“ ტრფობა.

და მე იმედი მაქვს ყველაფერს ერთს სამად გადავკეთებო.

— ...და ამგვარად ჩვენი მიზანია მომავალ ზამთრის განმელობაში გავაცეთოთ ის, რაც ზაფხულში სიტყვების და მენწევიების ავანტიურის გამო ვერ გავაკეთეთ...

ასე იმართლებდნენ თავს ტარტაროზის წინაშე და ჰპირდებოდნენ ზამთრის განმელობაში შრომის ნაყოფიერების ზრდას.

— არა, ეს ზაფხული ინგლისის და საფრანგეთის მთავრობა ხომ არ არის, რომ მუშაობაზე ხელს გვიშლის? მენწევიებიდან არ არის გასაკვირი, მაგრამ ეს ოხერი ზაფხული რას გვეტრის ჩვენ?— ასე ფიქრობდა სახლისკენ მიმავალი ტარტაროზი.

* * *

დაიდა ზამთარი. დაიწყო თოვა. დიდი თოვლი მოვიდა. ტარტაროზს უხაროდა და ფიქრობდა, რომ ამდენად დიდი ზამთარი

იქნება, იმდენად შრომის ნაყოფიერებაც გაიზარდებოა.

აკი ასე ამბობდნენ დაწესებულებების უფროსები.

ტარტაროზმა ჩამოიარა ყველა დაწესებულებებში, რომლებშიაც ნამყოფი იყო. უნდა ენახა, თუ რამდენად გიზარდა ზამთრის განმელობაში შრომის ნაყოფიერება.

ათი საათი იქნებოდა, როცა იგი გაემგზავრა ერთ დაწესებულებებისკენ.

გზაზე ამავე დაწესებულების მოსამსახურეები თოვლობას თამაშობდნენ. ტარტაროზსაც ხელა მთი მოვალდენ ფეშქეში. როცა დაწესებულებაში მივიდა, არაინ დახვდა; დაუცვლად მათ მოსვლას და მთელ მიდვანი მოვიდა; მაგრამ ტარტაროზისათვის არც კი შეუხედნია ისე მიუჯდა ბუხარს და გაყინულ ხელის თამბა დაწყობა... შემდეგ კიდევ მოვიდა და ათორღე სხვა თანამშრომელი და რაღვან ბუხართან ყველა ვერ მოთავსდა, დაწყეს ხტუნაობა.

— უცაქრავდ, რაღაც საქმე მაქვს... დანიყო ტარტაროზმა მორიდებით, მაგრამ მდივანმა მაშინვე დაიწყო:

— რა დროს საქმე და მუშაობა? ვერ ხედავთ რა სიცივეებია? ვის გაუგონია ასეთ ზამთარში მუშაობა...

— რა უნდა ექნა; გამობრუნდა ტარტაროზი და სხვა დაწესებულებაში წავიდა.

— როგორ გგონია, შრომის ნაყოფიერება ზაფხულში უფრო მეტია თუ ზამთარში? ერთმანეთს ემუსიავებოდნენ უფროსის მოადგილე და საქმეთა-მართველი.

— მე გგონია, რომ ზამთარში უფრო მეტია.

— არა, ძმაო, ზამთარში შრომის ნაყოფიერობაზე ლაპარაკი სრულიად ზედმეტია; ზაფხულში რა უშლის ხელს კაცს, როცა ყველას შეუძლია თავი სულელად მოსელა სამსახურში.

— აქაც არაფერი ხეირია— გაიფიქრა ტარტაროზმა და გამოვიდა.

— დარაჯი კარებთან იდგა, როცა ტარტაროზი კარებს მიადგა.

— რა გინდათ, ამხანაგო! შეეკითხა გაკვირვებით ტარტაროზს დარაჯი.

— საქმე მაქვს, კარი გააღეთ.

— ვერ ხედავ ქვეყანა იქცევა... ჩემს მეტრ არაიენ არ არის; მოდი როცა ყინვები არ იქნება და თოვლი ადნება.

— ყველგან ასე იქნება— გაიფიქრა ტარტაროზმა და შეუხვია თავის სახლისკენ, მაგრამ მოსახვედში ერთი დაწესებულებიდან ღიღინი მოესმა.

— აქ კი არის მგონი მუშაობა— გაიფიქრა და კარები შეაღო.

— გაიარა კარიდორი... ერთი, ორი ზღა, მაგრამ არაიენ შეხდა.

— საიღრანაც დაძაბებული გამოვიდა და როცა ტარტაროზი დაინახა ყვირილი მართო:

— ქურდია, ქურდია, გვიშველეთ... და ქალი მივარდა ტრელფოსთან, რომ ზეკა გამოეხატება.

— სახენიეროდ, „ცენტრალნიას“ როგორც კოფელთოს; ტკბილად ეძინა და ტარტაროზმა მოასწრო გამოქცევა.

ბ ლ ი კ ი ე.

მ გ ლ ე ბ ე თ უ მ გ ლ ე ბ ის ნ ა დ ი რ ო ბ ა

ზოში ვერ გინნის მგლისაგან. ცუღია მასთან შეხვედრა.

ხ ო ლ ო მ ო ნ ს ე ბ უ რ ი.

„წითელი ჯარი და ჩეკა
„ამარცხებს ორვეს მგლებსო,
„რომლებიც აედარუნებენ
„თოფ-ზარბანებს და ხმლებსო.

„რესპუბლიკისა წინაშე
„ჩვენც მოვიხადოთ ვალია
„და ყველა მგლები დავეზოცოთ,
„რომლებიც დღეს ცოცხალია“.

მიღის სხა მონადირეთა,
ჩათა მგლებს დასჭირა თავები;
თავიანთ ცოლებს შეპირდნენ
მოსაკლავ მგლების ტყავები.

სულეყველა ფიქრობს: ათს მოვკლავ,
ხუთმეტს დავიჭერ ხელითა;
ისტორიაში ჩამ; ერცხ,
უკვდავს ვყოფ სახელს მგელითა.

მ ო მ ხ მ გ რ ე პ ე ლ ი

(რუსულით ნაქართულივით)

საპნის ქარხანა „წითელი ჩირაღ-
დანი“-ს კარებთან დღია აღრიან გაჩნ-
და მომხმარებელი ითმენაძე.

მან გუშინ გაზეთში ამოკითხა, რომ
ქარხანას გირვანქა საპონი უჯდება არა
უმეტეს ოთხი კაპეციისაო, მაგრამ შემ-
დგმ ერთი ხელიდან მეორე ხელში
გადსვლით იმდენათ ძვირდება, რომ
მომხმარებელს ერთი ათად უჯდებაო.
ამიტომ მან გადასწყვიტა პირდაპირ
ქარხნიდან შეეძინა რამდენიმე გირ-
ვანქა საპონი.

— რა გნებაეს, მეგობარო?— ჰქითხა
ითმენაძეს „წითელი ჩირაღდანი“-ს მე-
ფოკემ.

— საპონი, გეთყავა, რომ დღემდე გირ-
ვანქა საპონი მინდა. მე აქვე ახლო
ცხცოვროს და პირველი ხელიდან
მსურს შევიძინო, რადან მეორე და
მესამე ხელში...

— ჩაიარე მეგობარო, ჩაიარე!— ჩაუტ-
ნია ხელი მეფოკემ ქუჩის გასწვრივ
ითმენაძეს. — აქ საპნის წარმოება არის
და არა ევაკრობა.

— რატომ, გეთყავა, თუ კი ამზადებთ,
რატომ არ ყლით აქვე?

გეუბნები, აქ არ ვყიდით მეოქი;
მიმართე წარმოკვეთისა, რომლისთვისაც
ჩვენ ვამზადებთ საპონს.

— კი მართა, მომხმარებელს ხომ პირვე-
ლი ხელიდან უფრო იაფ...!

— მე შენ გეუბნები იქ წაღი დეთქია!—
გაჯავრებით შემოუყვირა და რაჯამა და
გამოიხურა ცხოსი კარები...

— თუ შეიძლება დღეს რამდენიმე გირ-
ვანქა საპონი ამიწოლო დანქარებითა,
სამსახურში მივიანებდებო, — მიმართა ით-
მენაძემ წარმოკვეთის ერთ წარმო-
ნისტრუქტორს, რომელიც პირველათ
შეხვდა წინ.

— შენ გზა ხომ არ დაგებევია, მოკ-
ლაქვ; ნუ თუ არ იცით, რომ წესდ-
ების ძალით წარმოკვეთის არ შეუძ-
ლია კვრძო პირებზე საქონლის გაცე-
მა. ცეკავშორის შეუძლია მხოლოდ და-
ანაწილოს საჭინელი მომხმარებელ
საზოგადოებებზე...

— მე მომხმარებელი ვარ სწორეთ,
ჩემთვის მინდა ოჯახში...

— შიდი ახლა და გაუწიე ინსტრუქ-
ტორობა ახეთ შეუგნებელ მოქალა-

ქესი—ჩაიქნეი უემელობით ხელი ინსტრუქტორმა.—გულუნები, შე კაი კაკო, იდამიანური ენით—ცეკვეშარის საქმეა დანაწილება ნეთჟი. მიზართე მს...

კაცი კრასთან გმირია
გარდ კი არა ასეთი,
სოლომონის მძაბვე

მოთავსდენ მატარებელში,
მაგრად ჩაეცტეს კარია,
ფანჯრიდან იცქირებიან,
(გარედ თოვლი და ქარია).

სადგურში ლდინო გადაჰკრეს,
ზედ მიაყოლეს არაყი;
ცეტსლა მოუსხდენ, მიჰკიდეს
კედელზე თოფ-იარაღი.

—რომოდენიმე გირვანქა საპონი მინდა და უთხარით, რომ ჩქარა ამიწონონ, — მიმართა ოთმენაქემ ცეკვეშარის ერთერთ ინსტრუქტორ—ორგანიზატორს, რომელიც თავის ბარგ ბარხანას კრავდა პრაკინციაში წასასვლელათ.

—რომელი მომხმარებელი გავრთიანების წარმომადგენელი ხარ შენ, ამხანაგო, ასე ნება დაურთველით რომ ჩამოსულხარათ ცენტრში და საქონელს თხოულობთ უსისტემითა—საყვედურის კილოთი შეტეკითხა ინსტრუქტორი ითმენაქეს.

შე მომხმარებელი ვარ, ჩემთვის, ოჯახისთვის მინდა საპონი, რამოდენიმე გირვანქა.

არა მძვე, აქ ასე უთავებოლოთ არავის არ მიეცემა საქონელი. შენ თუ მომხმარებელი ხარ, — მიმართე მთლიან მუშკოპს. მხოლოდ მან უნდა მიიწოდოს ქილაქის მომხმარებელს საქონელი...

—შეიძლება ათორღე გირვანქა საპონი რომ მომიწოდოთ?—თითქმის ხეფწნით მიმართა ითმენაქემ მთლიან მუშკოპის გამგებობის ერთ წევრთავანს, რომლის საყვედური მაგიდაზე შეგნინია რამდენიმე ზოლი სპონი.

—ჩვენ აქ გინაწილებთ საქონელს და არ ვყიდით,—მიმართეთ უშვლოთ მალხაზი.

—მე მენდოდა ბირველი ხელიდან მიმეღო, გირ...

—ხელს ნუ გვიშლით, მოქილაქე, მიმართეთ იქ, სიდაც რიგია...

—საპონი, თითორღე გირვანქა საპონი ამიწონეთ,—მუდარებით შეევედა ითმენაქემ მუშკოპის მალხაზიში ნოკარს, რომელიც გულმოდგინეთ კითხულობდა გახეთქი მოწინავეს კომპარტიის მნიშვნელობის შესახებ.

—ღარა გვაქ, ამხანაგო, გამოგვეღო. აი, იქ, ბირდაპირი დუქანში შეიძლება იშოფეთ ჯერჯერობით...

მგელი არ მიდის ბუხართან,
(იქ არ სწამს ბრძოლის ველია);
რა ექნათ—ადგენ, წაივინდენ—
ველარ გამართეს წელია.

მგლები გამოდგენ სერზედა
და ხედვენ მოკუნტულებსა;
ესმით რომ გაიქვო ბაქი-ბუჭ
მიანდირეთა გულებსა.

ზოგიერთი ჭირის მარ-გებლობა

1. წინასწარი ფიქრები.

საითაც ფეხს არ გადადგამს სულ ყველგან "ნოტი", "ნოტი", პატროსანი კაცი ნუ შეწუხდები მოღო. ანგარიშს არენ გიყვეს წაიღო, იჩივეს, ამა... როგორც ურიგო მუშის სწრაფად დაბრუნებ დაბლო ან და მთლად გვრავენ პანლურს, გაგიმტებენ ხელად; საბოტაჟი და ზარმაცს შეგაკვეთ ულმოზებოდა... გეტყვიან, გიძვეს ბულში მთავრობისადმი მტრობა... შემიდგე წაიღო და (თუ გესურს) დაიწყე არტისტობა...

2. ვის რად უნდა მეთაური და ბელეგრაზები.

შინა-წესების ძალით იყო ბრძანება შეცარი, (კარგს რამეს მოიგონებს "ნოტი" მოყვარე კაცი), რომ გახეთქს არეინ ახლოს მუშაობის დროს ხელი. (გაზეთებიდან თითქოს

—რას ინებებთ?—ციბარუტიკით მოტრიალიდა ითმენაქეს მელდუნე აწაზნაქე, რომელიც მუშტარის აკლოვდა კარებში.

—საპონი მინდა ათი გირვანქა. რაგრამ რა ღირს, ჯერ ერთი მითხარით.

—ორი აბაზი გირვანქა, უფრო ათეთ ვერსათ იშოვინთ.

—ორი აბაზი?.. ამიწონეთ ერთი გირვანქა.

—ერთი? აქ ბთი გირვანქა მინდაო, სთქვით?

—არა, მე ერთი ვსთქვი,—იცრუო ითმენაქემ, რომელსაც ათი გირვანქა სანანს ფული ჰქონდა თან იმ შემთხვევაში, თუ გირვანქა ოთხი კაბეიკი ეღირებოდა.

დაქანცული და გაწილიებული ითმენაქემ შეუღლისს დაბრუნდა სახლში ერთი გირვანქა საპონით.

—ჩემ დღეს სასახურში იღარ წასულა სილაპოზე სიცხემისა. ღამე სიზმა—რში სულ საპონის გორებს ხედავდა და საპონზე ბოღებდა.

—მეორე დღეს მლიგს წამოდგე ფეხზე და გასწია სასახურისკენ, სადაც უში-ზეზთ გამოუცხადებლობისთვის ერთი დღის ჯამაგირი გამოუყვითეს...

სირცხელი სკამო სჯობია,
ვიღრე შენ მგელმა შეგბამოს.
სოლომონიდან მოპარული.

გადიარეს გორაკი,
არსად სწანს მტერი ავიცა.
ღმერთსა მადლობას უთელიან
რომ შერჩათ ტანზე ტყევი.

ერთმა სთქვა კვენით:—დაეფრთხეთ,
ვერ გავვიბედეს ომიო;
უკან გაებრუნდეთ და ეკამოთ
ცხელი ხარხო და ღომიო.

კარგს რამეს გეტყვი, იცო,
(მიხარის, შინ ვერ ვდგებო)
თბილისზე ჩვენს ქაქუცას
მოუგზავნია მგლებიო...
საცაა აიღებენ,
ჯარი ვერ ხდება ვერას...
დაპყრობილია უკვე
ნაძალიდვე, ვერაო...
გვეშველა, როგორც იქნა...
ქალაქში ხარობს ყველა...
დათვებიდანაც თურმე
იქნება მალე შევლა!..
ღიღინას იყბედეს ასე
და მოიხეს გულიო;
ცრემლებით მოიგონეს
დროება დაკარგული.
სტუმრისთვის მასპინძელი
პურ-ღვინოს არ იშურებს...
შველამაჲ როცა გახდა
შეგობარს გაისტუმრებს...

5. ბრძოლის მოლოდინში და
დაკარგული პრემია.

ყველამ შესძახეს ერთი ხნით:
—შენს პირს თაფლი და შაქარი—
პირი იბრუნეს—მაჯარა... ო,
გაოზრდა მგლების ლაშქარი.

შენი გმირობა თუ გახლავს
ხერხს მოიგონებ ჭირშია;
თვის გადიარჩენ ხის წვერზე,
მგელს არ ეცემი პირშია.

რაიმე ხეირს ელა).
მაკამ ღიღინათვის ხომ არ
სწერენ ბრძანებებს ასეთს...
და გაგის მოადგოე
თამამად ეცა გავითს...
მეთაურს, ტელეგრაფებს
ღღეს ვინ კითხულობს, აბა...
ვერსად შეხვდები, იცო,
სასიხარულო ამავს...
ერთი, ჩემბერლნი
ვის რაში უნდა ეხლა,
ან გენერალბის კიდვე
ჩინფთში წეწეა-შესლა.
ან მუსოლინი მკაცრი,
ან იგვიტელთა ძრწოლა,
ან მარკოში კიდვე
გამირა“ ესპანელთა ბრძოლაჲ...
ქრონიკა, სასამართლო
ყველას სჯობია ერთად...
მარტო მეოთხე გვერდი
ულრის სამ გვერდზე მეთოდ...

თან ცალი თვლით ოთახს
ათვალორებს, ზეგრაეს.
რა უშეს... დაიციდან
ღღეს საქმეები ჩქარი...
აფერ მოუკლავთ ვილაც,
იქ ცოლს უჩივის ქმარი.
იქ თურმე ქალიშვილი
საყვარელს ურცხვად გაყეა...
აქ კი თბილისზე.. ღმერთო...
მგლებს შემოურტყამთ ალყა...
მეტის-მეტ სიხარულით
სტრიქონებს ვეღარ არჩევს...
მადლობით სავსე ლოცვებს
უგზავნის გულში გამჩენს.
ვილაცას ეუბნება
ბრაზით და ნიშნის გვით,
გათადა... მოგლებენ
ამ ზამთარს ბოლოს მგლებიო..

4. შევლაც მოდის.

იმ ღამეს შეგობართან
წავილა მხარობლად,
ახარა:—შეო ზეცა
არ გგტოვებს მინც ობლად..

მიდის ნელნელა მგზავრი,
მიდის და, თან ღიღინებს;
თავში უხე მსპინძელის
ტიკინობს თფირი ღვინო.
ყნეა... ცურავს ფეხი.
ზევიდან ცა თოვლს ისერის...
უცხრად, საღდაც ახლოს
რადღე ყმობილი ისის...
ქარი ზუილით ქუჩას
აუფლის, ხან ჩაუფლის;
მგზავრს კოჭებამდის დაფრთხალს
ტანს ცრუნატელი უფლის...
ფიქრობს: მგლებია მგ-ნი,
და ჯობიც არ მაქვს ხელში,
ვიო, თუ მალშევიკად
მიმიღონ და მწვდენ ყელში...
აღარ გავივა ხეწენა,
რწუნებნა, ფიცი. ხერხი...
და რაც მდლონენ მქონდა
მოჭკურსლი... ცურავს ფეხი...
მიქრის ქარივით, უკან
მოსვლას ევლირ ბედაეს...
უცხად წინ ტროტუარზე
რადღე საეკვოს ხედაეს...
თითქოს ძალღია ღიღი...
შეხვდა ვი აქვს მგელის.
ქიშკართან ჩამომჯდარა
და მსხვერპლს მოთმენით ელის...
ვერ შეხვდა (ფიქრობს მგზავრი)
ტოლი ზემზე მსუქანს...
გარბის და „გგგლიც“ ყვეფით
გამოდგენა უკან...

3. სასიხარულო ამბავი.

კითხულობს... სხვებ რწყინავს...
გული საამით ღღდაეს...

მოსდევს... ადგილიც რბილი
წინაში ამოიღო...
გამოეფიქა ჩემს მგზავრს
—თურმე სიზმარში იყო.
გაზთზე ჩათვლმოდა,
(დალილი კაცს ძილიც შეენის)
გარშემო იცინოდნენ,
ესეც „ნოტი“—ო შენი...
მოეშვა... ოფლიანი
გადიწმინდა სახე...
თქვა:—რა კარგია, რომ ეს
მხოლოდ სიზმარში ვნახე...
თან გულში სინანულის
გარანობა რალაც ეკას,
პრემიას მიიღებდა
ის მეტი რომ მოეკლა...
სამი მანეთი ფული
ეხლა აწყენდა როდი...
და კვლავ შეუღდა საქმეს,
ტყუილად არის „ნოტი“?..

სინემატო.

„გენერალი კუროპატკინი“

სსკოვის გენერალიზი ხელმის
მაზის სოფელ ზამშურაწიში
14 იანვარს გარდაიცვალა 80
წლის მოხუცი ყოფილი გენე-
რალი კუროპატკინი.

ვანუს არ უყვარს გაზთვის კითხვა. მსოფლიო ამბებს გაზთვის გამოყენებულ დევეტა პოლისასიგან ტყობულა და ასე იოლიად მიდის

წინათ კი ვანუა აიღებდა თუჯარა სიფთას, მაშინვე მეგობარ პოლისასკენ გაეშურებოდა; სპილენძის შაურაიანს ხელში ჩაუღებდა, „სწობის ფურცელს“ გამოართმევდა და ეძებდა სენსაკიურ ამბებს.

როცა წვანლის გაყიდვის მორაჩებოდა, თავის მამბიკებს აცნობდა ქვეყნიერების ამბებს.

მეტად გატაცებული იყო ვანუა გაზთვის კითხვით რუსეთ-იაპონიის დროს.

1904 წლამდე იაპონია მას არც კი გაეგონა და მის გაკვირვებას საზღვარი არ ჰქონდა, როცა სწულიად მოულოდნელათ რუსის ხელმწიფეს ვილამ მუტუკიტომ „ვიანა“ გამოუცხადა.

— ვა, ეს ვინ ოხერი მუტუკიტოა, რომ სმგლე ვაკვირით ატყობილა და რუს ხელმწიფეს ესპორტებ? ხონთქარმა ვერაფერი დააკრიკინა „ვისკას“ და ეს მაინუნები რას უნახენ?!

დამარცხდენ მგლები... რა ექნაო
—და მიატოვეს ტყეები;
ახალ ბრძოლაში წავიდნენ,
გადაიარეს ტყეები.

მონადირენი შეუადლისს
ისევ დაბრუნდენ საღურში,
შინისა გამო ზარის ხმა
არა ესმოდათ მათ ყურში.

პარტიზანული მგელთ რაზმი
შემოიგია ქალაქსა
და სტრატეგიის თანახმად
ეიტყურა მუღდრო ალაგსა.

დაბრუნდენ მონადირენი
(არა მგლის) მხოლოდ თვის ტყავით.
კვებდენ: მგლები აქ მოსულან
მიტომ რომ აქ არ ვიყავით.

ისმლი.

შაგრამ, მოლოდინის წინააღმდეგ, გაზეთებს რუსის ჯარის დამარცხების ახალახალი ამბები მოჰქონდა.

— ვაია, რა „ბატინი“ ვინმე ყოფილა ეს მუტუკიტოა თუ ვილამა ჯანდაბაა; რა ყოჩაღი გენერლები ჰყოლია იმ ოჯახქარსა?!

მიუხედავით რუსის ჯარების დამარცხებისა; ვანუა იმდენს არ ჰკარგავდა, რომ ბოლოს რუსები მაინც დაამარცხებდენ იაპონიელებს. მაგრამ პორტ-არტურის დაკარგვამ ერთბაშად გაუტეხა გული ვანუს და იგი იაპონიის გენერლების მხარეებს გადავიდა

— ე, რა ღმერთი გაუწყრათ, რომ ასე ყოველ დღე იხევენ უკან. თუ ასე გაგრძელდა, იაპონიელები ტფილისში ამოჰყოფენ თავს.

ამ ფიქრებში იყო ვანუა, როცა მწვენილილ დატვირთულ ტრაქას მამადავითისკენ მიუძღვებოდა.

პლიერ გაუქარდა ტრაქაში შებმულ ვისს აღმართზე ასეღა: დაიწყო უკან და გოლოვინის პრისპეტტე ჩამოგორდა ტრაქასთან ერთად.

ვანუა გაუწყრა ვირს.

— შე ოხერო, კუროპატკინი ხომ არა ხარ, რომ სულ უკანუკან იხევ?

პოლიციელმა გაიგონა ვანუს სიტყვები და თავისი ტრაქით, მწვენილილთა და ვირით „უხასკა“ში მიამბრძინა.

გუბერნატორის განაჩენით ვანუს მიუსაჯეს: სამი თვის სატუსალო და ტფილისიდან გაეყვება.

წვერსა და თმის იგლეჯა ვანუა, როცა განაჩენი გამოუცხადეს.

— ვა, ჩემო უბედურო თავო; ვაი, ჩემო ტფილისო; ვაი, ჩემო ტრაქავ; რა დაგაშვე იმით, რომ ჩემი ერთგული ვირი კუროპატკინს შეგეადარე?

ამის შემდეგ ვანუს ხელში გაზეთი აღარ აუღია.

— შე ერთი კინტუა ვარ; რა ჩემი საქმეა გაზეთი და პოლიტიკა... დღერ-თმა დაღაბვროს „სწობის ფურცელი“ და მისი გამომცემელი ჯაბადარაი —

ამას წინაღ მგზავთეთე კუეტიამ ვანუს ახალი გაზეთი გაუწყო.
— თუ რაზე იცი მოთხარი, თორემ მე გაზეთის აღარა ვეთხოვლობო—კუეტიამ წაუთხობა:

„სკოვის გუბერნიაში, ხოლმის მაზრაში გარდაიკვალა გენერალი კუროპატკინი“.

— დაიკა, რომელი კუროპატკინი? რომელი ღენერალი? ახლა ხომ ღენერლები აღარ არიან?!

— იყო ერთი, მაგრამ აწ აღარც ის იქნება; ეს იგი იყო, რომელმაც შენი ტარა და — ვანუა მიხვდა აველიაფერს და თვალწინ წამოუდგა თავისი ამბავი, მაგრამ არ ატყუებდებოდა.

თავის მეგობარს ხელი მოჰკიდა და ორივენი ღენის სარდაფში ჩაეშვენ.

მოიხილეს ერთი კვარტი კახური; ჰუკებში ჩაასხეს.

ვანუამ აიღო ღენით სავსე ჰუკი და თვეზე წვრილად დაკრილ პურს დაასხა.

— საუკუნო სამკვიდრებელი დაუმიკიდროს ახლად მიცვალებულ კუროპატკინს... რაც უნდა იყოს, ხომ აღამიანის შვილი იყო იგი უზედური: რა უყოთ რომ იაზონიელებმა დაამარცხეს. მაშინ უბედურად იყო ჩვენი ცხოვრება მონაწილეობილი. ახა, ახლა სცადონ და ჩვენს „კაიასას“ და „სავეტსკი ვლა-სტს“ აუტყვონ ჩხუბი... ისეთ ღლე დაუყვონ, რომ სულ თავს იწვევდოდეს იაზონია.

— ვანუაჯან, ახლა იაზონია ჩვენს სეაოლნი ხალხთან რას გახდება; ამიტომაც ხელშეკრულება დასდო ჩვენს მთავრობასთან.

— მართალია? მაშ გაუმარჯოს ჩვენს ერთობას.

გ — ი.

ახმედ. რასა მკითხავ, ჩემო ალი, ჩემი საქმე რა რიგია!

ფეხზე,
ქალზე,
თაფზე,
წელზე,
ზურგზე,
წივიზე,
რბილ ადგილზე

„ინდგოსთვის“ მტკ ვეყავი ართვინში და ხოფაზია. ბათომში თუ ჩავიტანე ჩავიარდები ყოფაშია.

სამივე.

ჩვენ ვართ კონტრაბანდისტები: ალი, ხანუმ და ახმედი. გატანაში ვერვინ გვეკონის, ღიარებს ვიგებთ ზედღელდა. საქონლისთვის ხშირად მივალთ ართვინში და ხოფაზია. ბათომში თუ ჩავიტანეთ ჩავიარდებით ყოფაშია.

სცენა მეორე.

(ჩვენ წარმოადგენს ბათომის სამკატიბროს, რომელშიც დადგურებდნენ ზიან კონტრაბანდისტები).

ამბაკო. (სურფამის ცხე“-ს ჩმაზე).

ბალო ბალო ბალოჯან, ოღელაი ნანაო. უჭირი-ოღლი ახმედა, აქ რამ მოგოყვანაო?

კარაბეტი. მოგოყვებით, გვიამბეთ ახმედ, ალი-ჯანაო. კონტრაბანდის გულისთვის დაგიტოვებს განაო?

ახმედ. რომ საზღვარზე მოვედით მე, ხანუმ და ალია, დიარაჯებმა ჩვენ მოგვეკრეს საიდანღაც თელია; ტანსაცმელში გაგვშინჯეს, ქრთამაც ვეღარ გვიშველია. მო, ვეყვანეს ბათომში, შემოგვეყარეს აქ უველია.

ალი. ბათომში რა გინდოდათ კარაბეტ და ამბაკო?

ხანუმ. (კაყვის ხმაზე). ჩემ საქმესა თქვენც კი ხდებდა, ჩემო ალი და ახმედა. ისე მივალ „გამაზილი“, თითქოს ვიყო ფეხბმომედა.

ფეხზე,
ხელზე,
თაფზე,
წელზე,
ზურგზე,
მეყერზე
და მუცელზე,

თანაც ქვევით უველიაფერზე მე ბლომად მაქვს შემოკრული „ეკეტკები“ და ჩულქები; ხელობაა უხერხული, მაგრამ ფულიც მომიგია. ეხლა, ალი, უნდ მითხარი შენი საქმე რა რიგია?

ალი. ხანუმ, ჩემო, ჩემი საქმე მე თვითონ ვერ გამოგია. როს საზღვარზე ვაღაფილი მაშინ გეტყვი რა რიგია.

გოღებიალა

შარტი 2 სანახაობათ

გომამელი პირნი:

ალი
ახმედ
ხანუმ
ამბაკო
კარაბეტი

კონტრაბანდისტები.

სცენა პირველი.

(სცენა წარმოადგენს ისმალეთ-საქართველოს საზღვრის მახლობელ ადგილს; საღვ ზღვებთან ერთმანეთს; ალი, ახმედ და ხანუმ, რომლებსაც კონტრაბანდი საქონელი მოაქვთ).

ალი. (აბესალაშის ხმაზე მდერას).

ახმედ, ახმედ შენსა მუსესა შენი საქმე რა რიგია?

კარაბეტი. აღარ გვეყო საძოვრად ჩვენ ტფილისი და ბაქო.
ახმედ. ყველა ჩვენი ქონება საბაგოში აწყვიდა.
აღი. დავილუბე, არ ვნაღვლობ თუ მომხდებია აწ ტყვია.

ხანუმ. საბაგო და ციხეო დანგრეული განხეო. ჩვენი კონტრამანდები კარგად შეინახეო.
ყველა. ვაიზე, ჩვენი ფულეზო. ვაიზე, შევივტებო...

მედუზა.

ალგომიჯან.

ტარტაროზჯან, დობრის უტრია ია ტყეი ხატიმ პოვეტ ბუღით. დუშუჯან, ჰოსილიაუ ტებე ნა ფეშ. ქეშ ადნ სტის ი პრაშუ ნაეჩატიტ ნა ტევი არღან.
 ფუტურისტ ზნაიშ? ია ტყეი ფუტურისტ, კლიანუს ჩესტი ლუსარქისის მადღმა. ახალი მოღნა მიღდა რაღა შემოვიღო ლიმბერატურაში.
 უსტაბაშ ფუტურისტოე ზნაიშ? ონ ნაბისალ ნა პამიტ მენე ეტო სტის; პრაშუ ნაეჩატიტ, მოი ლასტოკაია და, ტარტაროზ, მოი სეფლინე, ტო ისტ ველკოე, ბუღიტ ხარფხესკი ზარაზან, კატორი კრუგოე სტრელიაიტ.
 ჩემი დესტიტუტელნი ლინოსტი ფუტურისტებმა არ გაიგონ, თორემ მცემენ; დრუგოეი ზავილის ხალხია.
 რაუშეკია ყველაფერიმ ტანიათ გეკოდინებათ. პოვეტსკი საღამე.

ტევი პოლოს წუწმატიანც.

სა შორი. იისო ოთხი.

ღამე მომართა აქ საზანდარი, ნახშირის ლოკით სტირის მაყალა; მთვარემ აიღო დიდი საზამთრო და მშოერ ქალაქს თავში ახალა.
 ცაში ესეირნობ როგორც არაფინ— მე პოვეტობა მიწი მკეპარონ; მამა დავითე სტირის ტარანი და მთვარე მტყვარში ხარშავს მაკარონს.
 თქვენ ავაციტებთ ჩემი ნაშრომი— მე აყლავუდა კიდე ვიზრდები... ესლა ტფილისში გოგირის აშრობენ „ბეზრობოინიკი“ ფუტურისტები.
 მე სულ დავწერე ლექსი ცავეტი;— მთვარე ბოლოკებს ისერის მალაო. „ზავესს“ მოუნდა ვაშშმა ცემენტით— და მომენტარა ისრამ მაყვალი.
 ფთიატებში დავიარჩევი ჩიომა და მენტარტება ჩემ ცოლთან ბავში; ოღებამ დასწვა ფეკრის ჩიხრომა და დილეარა პიტნის ბოზაში.

ტარტაროზის ფეხი.

„პირი სოფლისაგან“

(გურული სცენა)

... პო-და ასეა, ჩემო ბიძია.
 — არა, ყარამან, ჩვენი რა ბრალოა, რომ წელს ასეთი ზამთარი არის.
 — აბა ვისი ბრალოა? ღმერთი არა გრწამთ და რჯული. რაც ცეცხლი იგი იყო ქე ვამოხურეთ... ქვეყანა რავე არ დაქცევა, როცხა ზღაპრატლა ყაზილარები გლესიებს ლიგებატრონენ; ხუცები და ხატები გარეთ გამოყარეს და შით თეატრობიე გამართეს. ღმერთი სულგატლეა, თვარა მე რომ იგი იყო სულ ამოფუყაველი ქვეყანას.
 მაია, ამას დივესუოთ და შენ ერთი იგი მითხარა, როის მივესწრობით რივიან ცხოვრებას? შენ, ჩემო ბიძია, არ გვიკრის: თფილისში ხარ, ჯამაგირი გაქეს და კოლიფერი. რაც ფული მიეცრება-სოფელში არ ავაზანიო, სულ თქვენა გინდა. ვაგეშა ტყავი. რომ არ მესვენოდეს — შარვალს ჩვეისნიდი და გაჩვენდელი, რომ ქვეშ არაღვირი მაყიანა...

ერთხანს იყო-და რაცხა მაკარტელიოა, ჩივლით, იგი გადსკრის გლეხების საკითხს. ისე გადპარა, რომე ჩვენ მივევგლო საცხა და დავაიწყლით ღმერთსა და ეშმასაყ.

— ნუ გეშინია, ყარამან. სოფლის მდგომარეობა მალე ვაუმჯობესდებმა. ესლა ჩვენს პარტიას და შთავრობას ახალი პოლიტიკა აქეს:

პირი სოფლისაგან.

— რაი რ, რაიო?! მთი რაცხა პოლიტიკაა, მაკარტელიაზე უფრო გლახა იქნება... ბიძია, ჩვენ დაქცევა და შექმა ვევეყოფა. პირს რომ ჩვენსკენ შობით, ერთხელ ხელი გამოგვიწოდეთ და მოვეცხმარებო.

პირიო... კათა შენ ნუ მომიკვდე: სოფელმა აყეთოს და ქალაქმა ყლინო უქანს.

ტანზე არ მაყივია და ფეხებე; კონტროლიე ყაზილარებნი ნაყაში მიყრია; თოელით ფეხები დათათურებულე აქეთ; ცოლს ჩნაბუტა წულა არ აყვივია. აი რაცხა კომპერტივია შიქ ქია ყოლიფერი, მაია, რავე გინდა, მაშისსხლადი ლირს, ერთ ვერსულ ვერ გეყარებთ, ცეხლი ეკიდება ყოლიფერს...

არა, ბიძია, იქინე უთხარი შენზე უფროსი თუ ვინმე არის კიდე, რა-

მე—პირის მაგიერათ ხელი ჰქნან სოფლისკენ, თვარა გამაღვლტყავებული ვართ,—ერთიხებე ხორცს ვერ ნახათ ჩვენს ტანზე და რათ ვინდათ შესაქმელათ პირი რომ ჰქნათ სოფლისაკენ.

ხელი გამოგვიწოდეთ; ხელი-თქვა როცხა მოვსულიერდებით, პირი მაშინ ჰქნით სოფლისკენ-თქვა და, პირი—მობრძანდით და მიირთვიო და ჰამეთ სანამდე გამოძლებოდეთ-თქვა.

ახლა კი პირის მაგიერათ ხელი გამოგვიწოდეთ-თქვა, ხელი.

ზმუკი.

ქ. ქუთაისი.

(მოკლე აღწერა).

ქ. ქუთაისი პირველად აღწერა საბერძენის ცნობილმა გეოგრაფმა სტრაბონმა. მის შემდეგ არაფის გუბერდია ეს საქმე. მიიდა ეს აღწერა ვიკისო და დაუმატო ის რაც სტრაბონს შეუმწვევლი დარჩა.

პირველად ყულისა საჭიროა იმ გზების აღწერა, რომლებიც იწყება

ქუთაისიდან და მიემართება სხვადასხვა მხარეს; ეს გზები არის სულ სამი: ოლასკურა, საფისბია და ტფილისისაკენ მიმავალი გზა. ეს გზები მით არიან შესანიშნავი, რომ ამაზე მავალი უკან ქუთაისისკენ აღარ ბრუნდებიან. პირველი ორი მიდის საიქოსისკენ და მესამე კი ტფილისში ამოგაყოფებიან თავს. მგზავრობა ამ უკანასკნელ გზაზე ხდება ერთნაირ მანქანების საშუალებით, რომელსაც ეწოდება ნელი-ბნელი მატარებელი. ამ მატარებელში მოგზავრობა მეტად შესანიშნავია. მაგალითად, მგზავრებს ინახავენ ციე და

ყინულიან ვაგონებში, რადგან სითბო ორგანიზმის დამწვლი მიზეზი ყოფილა.

გარდა ამისა მატარებლის ყოველ ვაგონს ამკობს მომღერალთა გუნდები. ეს მომღერლები გაედენითილი არიან ისეთი თვისების სითხით, რომელიც განუწყვეტელი და ხმის მეტი სიძლიერით ამოქმედებს მათ. ეს სიმღერა საჭირო ყოფილა იმისათვის, რომ მგზავრებს ძლიი არ მიეპაროს, სიმღერის დროს და შემდეგაც სინათლე ჩამქრალია (ალბად მეტი შთაბეჭდილებისათვის).

ანტანტა.

სოფელში ტრამუაზე დგას ამხანაგი კოწია და თავისი დაუზოგავი ხმით სტეპავს მთელი საათის განმავლობაში:

— ამხანაგებო! სახილარმა ანტანტამ დაიწყო მსოფლიო ომი. ანტანტის სისხლის მსმელმა ბუნებამ იმსხერბლა მილოინი მუშა და გლხებები, რომელი მუშა და გლხებებიც ჩვენი ღლილი ძმები იყვენ.

„ანტანტა ტყეებს ამრობს ვერმანის პრალეტარიატს.

„ანტანტას მონობაში უქირავს მთელი ქვეყნის ანაგრული ერები.

„ეს ოგივე შავრაზმელი ანტანტა, რომელიც საბჭოთა ხელისუფლების ერების დღენიაღვ.

„ამხანაგებო, სანამ იცოცლებს ანტანტა და მისი დამჯაშვები, სანამ იარალი არ დაუყრია მს, სანამ ქვეყნებობაზე იარსებებს ის ანტანტა, რომელი ანტანტაც შავი დროშით ერბების ჩვენ წითელ დროსან—მანამ ჩვენ მუშა და

ვლტები მშვიდობიანათ ვერ მოვისვენებთ!

„ძირს სახილარი ანტანტა!

„ძირს ბურჟუაზიული და შავრაზმელი ანტანტა!“

„კოწიამ გაათვა სიტყვა.

საღმბაც საერთო ხმაურით შესძახა:

— ძირს ანტანტა!

ბოლოს ხალხი დაიშალა,

კოწია შინ მიდის.

გზაზე დაეწია ერთი ცნობის მოყვარე გლეხი და ეკითხება კოწიას:

— ამხანაგო კოწია! ეგები დამკინოთ, მაგრამ, ცოდვა გამელანებული სჯობიანო. კაკო ეს ათი წელიწადია მესმის ეს რალაც საოხრო ანტანტად და აქნობამდის მაინც ვერ ვამიგია, რას ნიშნავს ეს? ახლა მაინც ამისსენი. თუ მძა ხარ, რა არის ანტანტა?

— შენ ხუმრობ თუ პართალს ამბობ? კაკო, აქნობამდის არ იცი რა არის ანტანტა?

— არ ვიცი ამხანაგო კოწია და რავექა!

— შენ უეჭველათ მელი ძამია! აქნობამდის როგორ ვერ ვამიგია, თუ რას ნიშნავს ანტანტა! არა, შენ ვამოცდა ვინდა ჩემი; ვერ მომატყუებ!

ამ სიტყვებით კოწია გაეშურა სახლისკენ და თანაც ფიქრობს თავისთვის:

— კაკო, მართლა რას ნიშნავს ეს საოხრო ანტანტა? ყოველდღე უტრები მაქვს ვამოყრუებელი გაზუნებშიც და კრებებზეც ამ ანტანტის ხსენებით, მაგრამ ბოლოს ვინ არის ეს ანტანტა, რა არის, ჯერ კაცს არ აუხსენია.

კოწია მივიდა სახლში. დამუკრებთ, ვადაშალა ომიანობიდან დარჩენილი ქვეყნებობის რუქა და შეუდგა სხვა და სხვა სახელმწიფოთა შორის ანტანტის ძებნას.

დაილოლა კაკი. სამჯერ მაინც გადიკიხა ყველა სახელი. მაგრამ ანტანტის ხსენება კი ვერსად ნახა.

შემდეგ მოიჭებნა იმედსაშუისი უცხო სიტყვათა ლექსიკონი. გულმოდგინეთ იქაც ვეძებთ თავიდან ბოლომდის, მაგრამ ანტანტის ხსენება არსად იყო.

მდინარეები.

ქუთაისისკენ მიმდინარეობს რამდენიმე მდინარე. მთავარი მათში არის რიონი, რომელშიაც ჰყარინ ყოველგვარ სიბინძურეს, რითაც მეტად სურნელოვანია იგი. მაგრამ, რადგან ამ ზამთარში ეს მდინარე გაყინულია, მცხოვრებნი ხმარობენ ისეთ მდინარეებს, რომლის წყალი ბუნებრივად არ იყინება. ამ მდინარეების სათავე იწყება: ერთის—სივრიდან და ეწოდება სვირული; მეორეს—რაჭიდან და ეწოდება ხვანჭყარა; მესამეს კი—ბაღდადიდან და ეწოდება ზემოვრი. ესენი მიემართებიან რესტორან ბორჯომის ხეობაში. მაგრამ ეს მდინარეები არ ჰყოფნიან ქუთაისლებს; ამიტომ შედგენილია პროექტი ახალ მდინარის გამოსაყვანათ კახეთიდან მილის საშუალებით. მუშაობას ხელმძღვანელობენ ინჟინრები ჭირკილაძე და ბოთლის-ფსკერიძე.

ქუთაისლების საქმიანობა.

ქუთაისის უმრავლესი მცხოვრებნი ეწევიან კუქის მეტად მნიშვნელოვან

საქმეს: ვაჭრობას, მრეწველობას. მღვდელმთავრობას, სპექულიაციას, კომუნიციას, ქვივობას, დროს ტარებას, უსაქმობას და სხვა.
 ბალის პირდაპირ არსებობს მოარზიყეთა ბიურო კვაკი სტუნიაშვილის თავმჯდომარეობით; აგრეთვე ქალთა ბიურო ლორიგანა კულაბაძის ხელმძღვანელობით. აქვე არსებობს მომღერალთა გუნდი შალიკო ყრაცინაძის

ლოტბარობით. დამით ამავე ადგილზე მუშაობს ქუთაისელ ასტრონომთა ჯგუფი; აღმოჩენილია შრავალი ახალი ვარსკვლავი: მარო, თინა, ნინა, სონა და სხვა.
 ქუთაისის უმნიშვნელო *) მხარეები. და ბოლოს უნდა ყურადღება შეიქცეს ქ. ქუთაისის ყურადღება მისაქცევ *) უნდა იყოს უმნიშვნელოვანესი.

კოწიკა თასს რამეს ფიქრობს: თუ ეს ანტანტა გამოჩენილი პოლიტიკური მოღვაწეა, მაშინ პირველობას რათ აუთუნებენ ჰუანკარეს, მუსოლონს, ბალდინს, ლოიდ-ჯორჯსა და სხვებს?
 ეგები ანტანტა ყველაზე მდიდარი ვინმე იყავს დედა მიწის ზურგზე? მაგრამ ყველაზე მდიდრები როგორც უფრო მომიჯნავეს არიან: როკველსერი, მორგანი, ფორდი, სტინესი... ანტანტაზე კი არაივს უთქვამს—ყველაზე მდიდარი კაცია არისა.

მაგრამ ეს დაღუპული ანტანტა მაინც რომ ყველგან არის გერმანიის ის ყვლეფავს; საბჭოთა კავშირის ის ემბრეოსი, პატარა ერები იმას ყავს დაპყრობილი.

მაგრამ ეგები ანტანტა ისეთივე სწავლა არის როგორც კომუნუზმი, სოციალიზმი ან ფაზიზმი?

მაშინ ეს უნდა იყვეს—ანტანტიზმი. ბოლოს ამდენსა სწერენ, ამდენსა ლაბარაკებენ ამ დღსაღუბ ანტანტაზე და ერთხელ კი არაივს არ აუხსნია, თუ რა არის იგი! ისეთ გამწარებულ გუნებაზე იყო

ამხანაგი კოწიკა; აღარ იცოდა რა წყალში ჩავარდნილიყო. ამღვრეული გუნებით ადგა და ძველ განუთს დაუწყა კითხვა.
 უცებ აქც წააწყდა დევეშს: „მცირე ანტანტა“ ემზადება რუსეთის წინააღმდეგ.“
 — როგორცა სნახს დიდ ანტანტას ჰყოლია შვილი, ე. ი. პატარა ანტანტა.
 — მაშ ადამიანის შვილი ყოფილა ეს ანტანტა!

მაგრამ მაინც საბოლოოთ ვერ არის დარწმუნებულნი ჩვენი კოწიკა ამ აზრში. უნდა როგორმე შეამოწმოს, თორემ სიარტვილია ასეთმა მომეტლოგენტე კაცმა ასეთი ცნობილი სიტყვის მნიშვნელობა არ იცოდეს!
 გადაწყვეტა მიმართოს ამხანაგ სეფეს. თანაც სცხეენია, როგორც გამოქვადენოს ასეთი თავისი უცოდინარობა.

მაგრამ მოხერხებით სჯობია ისევ გამოსტეხოს. მივიდა კოწიკა სეფესთან. დარდიან. დღითი შემოიღო ფეხი ფეხზე და სხვათა შორის ჩამოაგდო პოლიტიკაზე ლაბარაკი.

კაცო ეს მამაძალი ანტანტა რას სჩადის, ა? არ უნდა მოგვასვენოს რაღა!
 — მართლა დიდი მამაძალი რამეა, ჩემო კოწიკა!
 — იმისი შვილიც, როგორც ვატყობ, მაზე ნაკლები წუწყი არ უნდა იყვი.
 — რომელი შვილი?
 — აი, პატარა ანტანტა, კაცო; არ იცნობ განა?
 — ჰოი რა საყვირელია, ისიც მამას მსგავსეებს მამას „პატარია ციკი“ შვილი, რაიც მამა—ისიც შვილია.
 — ნეტა, ბიჭო, რამდენი წლისა იქნება ეხლა ეს ანტანტა?
 — რა ვიცი! ალბათ კვი ხნისა უნდა იყოს.
 — არც სიმღირე უნდა აკლდეს, როგორც ვატყობ?
 — ჰაი, ჰაი, რომ ოქროც ბლომით აბაია.
 — დამაიწყდა... მუდმივით სადა ცხოვრობს ისა?
 — ეს შეც დამაიწყდა; ცოტა შემეკვიდრება ექნება დარჩენილი მამისგანა თუ?

მხარეებს, რომლებითაც იგი განსხვავდება სხვა დანარჩენ ქალაქებისაგან. ქუჩები და ტროტუარები თითქოს განგებ დახვრეტილია, რომ ვამფლელეგებს ფეხი (არ) დაუდგეს და კისერი (არ) მოიტეხოს. განათება არ არის, რადგან სინათლე (აქაურების აზრით) თვალებისათვის მეტად მაგნებელია. ამ ეპაზღ დიდი თოვლის გამო მომოსვლა სწარმოებს თივით ვატენილ შაქრის ყუთებით, რომლებსაც აქაუ-

რები უწოდებენ მარხილებს; შიგ შემბულია გააფლტყავებული ცხენები; (ეს იმიტომ რომ ჩქარა არ გაქანდენ და მგზავრები არ დაიმტერენ). ყოველ სახლის სახურავებიდან ქუჩებში მოყვობილია წვიმის წვალვარდნილები, რომლებიც ვამფლელეგს უფასოთ შპანს კისერს. ერთი სიტყვით ეს ფრიალ შესანიშნავი ქალაქი ჯერ კიდევ შეუსწავლელია და საჭიროა ეს ნაკლი ტარტაროზმა შინი გამოასწოროს.

ტარტაროზის ავგენტო.

აკოწია ცოტა შეფიქრიანდა: როგორაც ეჭვი შეეპარა სეფეს ნამდვილ ცოდნაშიაც.

— კაცო რა ვამწელდა, ერთი ტეფრორი ველაზაინ დაუნინა იმ ოხერ ტაოსსა?!

— ეე, ჩემო ძმაო! ვინ, იცის სახალიდან ფეხსაც არა სდგამს კარში!

— ეე, ჩვენც სალაპარაკო ვაგვიხბა რაღაც ეს ანტანტა თურღაცა ჯანდაბა!

— მაშ! წვილით ისევ ღობსა და ღობიის შევექცეთ ისა სჯობი!

დასკინებს, — აქამდის ნუ თუ არ იყოლიო!

არ ჰკითხოს და, ისევ ასეთ ვამოურკვევლობაში უნდა იყვეს ყოველთვის.

შევე ხვალ ისევ უნდა გამოვიდეს მიტინგზე სიტყვით და „ანტანტას“ გარშემო რომ არაფერი სთქვას. ისე რა მწიფენლობა ექნება მის სიტყვებს! ნაღირი.

შ ა რ ა დ ა

დაბებრივი კაცი, მაგრამ ჯერ არ მიწერია შარადა. ო, ეს ზამთარი მომზებურდა, გაიღიღეს ბარემ ჩქარადა.

შარდასათვის მკირია ერთი ყვავილის სახელი; (გზაფთულის წინა მოქედვის) ხელი მას ნაწალ ვახელი.

ორი მარტკლისგან შესდგება, (ადვილი ასახსნელია)... შემდეგ მოგნახოთ საგანი ქუჭყისა ვამბანელიც.

ეგრძო ვაქართან ძვირია, მუშკოპში კი იაფია, *) ცხელ წყლით თეგრეულს თუ ვაკპრავთ იცის მრავალი ქაფია—

და ეს საჭირო საგანი ექვსი ასოდან შესდგება; წინ ორი და ბოლო ერთი ასო არ გამოგვადგება.

პირველ ორ ასოს ეს საშიც მიუსვით საჯვარისწერით. ბოლოს ისევ ის ყველი უკლებლად კვლავ მივაეკროთ—

უვეე მზად არის შარადა, (მივიღეთ უცხო სახელი); ეს სახელმწიფო მარადის იყო საბჭოთა მზარახელი.

მაგრამ დღეს დადგა შუა გზაზე მისი რეუტი ჯორია; რა ექნა, ძირსა გადმოხტა, გვიცნო ვით თანსწორია.

მოწიფული.

ლევარსი რუმრუმადი.

ლევარსის დაბადება

ჩვენ პირდაპირ შეუღლებილით ამ იშვით ადამიანის ცხოვრების და მოლე წუბობის აღწერას, მაგრამ არა ნაკლებ საინტერესოა მისი დაბადებაც.

ესლა რომ ასეთი დაბადება მოხდეს სადმე, მთელ მსოფლიოს ეცნობამოდა ასეთი სენსაციური ამბავი რადიოდუ-პეშებით; მაგრამ მაშინ მახლობელ სახელების საზღვრებშიც არ გადაულახავს ამ იშვით და საოცარ მოვლენას.

თემუყა როზობაძის ცოლს ელპიტს ლევარსი დაებნდა დაქორწინებულან მუშვიდ თვეს, რასაც თემუყა მეტად იყენებდა თავის მუშობლებში და ნაცნობებში.

*) რას ამბობ? არც ისე იაფია, უნ რაიმ გგონია: ალბად არ მხარბად და ფსიც არ იცო. (წაიკითხოთ დღევანდელი ჩვენი „მოზიზა“ რებელი).

ტარტაროზი.

— არა, ძმარ ჩემისთანა ყაბაძე, ბერგის დედო მონის ზურგზე. მეშვიდე თვის გამოაკვირხისღებინ ჩემს ელპიტარს მშვენიერად ყაბაძეობაო.

მეტყვიანა სოფლის დედაკაცები, რომლებსაც თავისი მებოძლის არავითარი საუღმელგობა არ დაემადონ, ასე ამბობდნენ: ელპიტარ ორი თვის ორსული იყო როცა ჯვარი დაიწვირაო.

ეს კიდევ არაფერია. ასეთი მოვლენა ხელა უფრო მეტია, მაგრამ ლევარისა დაბადებმა უფრო შესანიშნავი მით არის, რომ—იგი დაიბადა უკუღმა, ე. ი. დედის საშოდან ფეხებით გამოიყვანა მის მამამ.

როცა სოფლის ბიჭება ლევარის დაღინეთ ეტყოდნენ: შენ უკუღმა დაბადებულაო, ლევარის დაიწყებდა მეტყობას რომ ყველა აღამინა, რადგან იგი დადის არა თავით, არამედ ფეხებით—უნდა იბადებოდეს სწორედ ისე, როგორც თითოეული დაიბადა. (ჩვენ შემდეგ დაღინახეთ ამ აზრის კემარტებას თვით ლევარის სხოვარებიან).

მშინ გურიაში ასეთი ჩვეულება იყო: როცა ოჯახს ვეტი შეეძინებოდა—მეხლებას ისრაოდენ. (ეს ჩვეულება ეტყობა საემოად დასულოთ).

თმუყა მაქსხელათ ხელში კარგებთან იცხა და წამდაუწუმ ეკითხებოდა ბებია ქალს:

— ბიჭი თუ გოგოა, ბიჭი თუ გოგოა?—პატარა ლევარის იგივანება საცემით ეკითხისალას. უკვე დაბნელებული იყო. მამას დაეკარგა მოთმინება, ვერ გაუძლო საყვარელ კოლის კივლის და მივირია.

— ნუ გეზინია, ელიბიტი, — ანგუგეშა კოლი და შვილს უსაყვედურა— შე მამაძალიო, აღარ გეყო ამდენხანს მაქვან ყოფნა? რა დაჯინება, რომ ამდენხანს ედვარ ვამოიტიე? ჩას ჯრი ამ დედაშენს, რომ შვიერ ტურასავით აკოვლებდ გამოდი გარეთ და დამანახე: ბიჭი ხარ თუ ციკიო.

აღელვებულმა თმუყამ სტაცა ხელი ფეხებზე პატარა ლევარისს, მაგრამ მოსწია თავისკენ და ელპიტარს შეკიდებდა—ლევარის სისწვილობაზე გამოიყვანა.

— ბიჭი, ბიჭი, — შვიძახა თმუყამ, ახლად დაბადებული ბებინას ჩაუვლო კოლით, ვარდენ გამოკრდა და მაქსხელა გაისრალა.

— ერთი სულელი კიდევ მიგებია ჩვენს კუთხეს—თითქმის ყველა მებობლებმა ასე სთქვენს, როცა თათვის სროლა ვაიგონენს.

— ბიჭია, ბიჭია... ბიჭი გყავს ბაღინში—ამ სიტყვებით მირბოდა თმუყა სამზარეულო სახლში, სადაც მისი მოხუცი დედა რომლომას ამზადებდა მულოგინისათვის.

თმუყამ ფეხი წამოჰკრა რაღაცას. — ვინ დაავლო აი ჯიქი აქანა?— და მოინდობა ჯიქის გადაგორებას, მაგრამ, ოი უბედურებავ!

მის მაქვხელას სიმზარეულო სახლიდან მიმავალი დედა მოეკლა.

თმუყა მიხვდა და დაჭრილ დათვისავით მოართო ყვირილი:

— ნენავ, რა მიქენი აი? სული ისე საღ ვაგებარა, რომ ერთი არ ამოვიყენსია ისე მოკვდი? რადენი ხანი სოცხლობა და არ მომკვდარხარ; ახლა რამ მოვკლა ნენა? მარა, არა უშავს... ერთი მოკვდებო. მეორე დეიხადება— ასეა ქვეყანა...

ღიღი მუხუბარება გამოიწვია ამ ამბავში თმუყას ოჯახში. ელპიტარი სუსულა, თუცა გულში მეტად უხაროდა. მაგრამ მალე ყველა გამოიარულდა, როცა შვირქმედის მონასტრიდან ჩამოსულმა ბებმა ასე სთქვა:

— ნუ დალონდებთ; მთერ თუ უყოთ, რომ ასე მოხდა... იმ დამეს, როცა აღიქსანდრე მაკელონელმა დაიბადა, სულდობა ჰეროსტრატემ დასწავს მშვენიერი ტამარი, რომელიც შემდეგ ისევ ავაო აღიქსანდრემ.

ქემშარიტად, ახლად დაბადებულცი სწორედ აღიქსანდრესავით ღიღი კაცი გამოვია.

— ავი მეც ვიცი, მარა, ხომ იცი მიინტ რაცხა გეწყინება, რაცხა დედი მოვიკვდებო, თვარა ჩემი შვილი რომ ღიღი კაცი იქნება, მაგას არ უნდა ლაბარკი. კამეჩის ხელა თავი აქვს და სულ ტყინით გატენილი ექნება.

— კი მარა—დილიპარაკა ვილაძამ— აღიქსანდრე მაკელონელმა ისევ ავაო მის მშვენიერი ტამარი და მაშემ მიკვლავებულსაც გააკოხლებს შედეგ ახლად დაბადებულცი!

— თუ კი ქრისტე აკოხლებდა მიკვლავებულს, ვითომდა რა იცი, რომ ჩემი ბიჭი ქრისტეზე ნაღვლები იქნება და მის ბებინას არ გააკოხლებს? ლევარისს ამ სიტყვებზე ყველამ ქემ-ქემზე ჩაიხიხიოთეს.

(განბნებულა იქნება).

სტუდენტის დღიურიდან.

ჩემი სახლი გამსწორებულ სახლს ჰგავს, (თუმცა მე გასწორების მაგიერად გაქვივებით წყლში მოვიხარე).

ღამით ყინვა თავის აზრებს მის კოსტლად დარჩენილ ფანჯარის მიხებზე. ჰქაქავას უფერულ ყვავილების მზგავესს.

არა მგონია ეს თებერვალი მშვიდობიანად გადავიტანო. მე წარმოდგენილი მაქვს, რომ ერთ მშვიდვარი დღეს დილით გაცივებულს და კიბილმ დაქრევილს გამოვიყენებ ოთახიდან.

მამა ჩემმა აზმაგირი მომოსია, რადგან მისი ხაზინა კარგა ხანია გავკორებულა და დაცარიელებულა.

დავდივარ ქალაქში გარისხულ ახვლოზსავით. ვარაუზისავე წვერს (დაქერივებული ვარ ფულით) მშვიდვარი დედაკაცი უყვალ ყანასავით აქანავებს. კიდევ კარგი რომ დეზერტიკებს აჩაიან იტებს, თორემ მე, რადგან ობერ-დეზერტიკის ვეგარა— დამიკვრდენ და უღიდესი სასჯელი არ ამცდებოდა.

ჩემი ძველი შინელი უკან იმდენზე გაიხა, რომ კავალერისტი ვგონივარ და ზურგადენ დამინახეს.

სადაც ვაივებდავ ყველგან მევალებები მელანდებინ. საწყალი მეთორენე დაღრეჯით მიუყრებს; არ უნდა პური კიდევ მანდო, მაგრამ თანაც ეშინია და უარს ვერ მეუბნება: ვი თუ სიმშობით მოკვდეს და ძველი და ახალი ნისია ორივე დამეღუპოსო.

ჯოჯოხეთის ერთი ნუგუზალი აკლდა და ისიც ეთმუგტესო—ასე მომივიდა მეც. ჩვენს ეზოში მცხოვრებთა აღმწერი ინსპექტორი ყოფილა და უთქვამს პურზე (მე და ჩემს ამხანაგზე): სტუდენტობის მოწმობა თუ არ წარმოადგინეს—დაბეგვრებიანო.

თუ დაბეგვს კი გადაურჩი, დაბეგვრის არ მეშინია, რადგან არაფერი მაქვს, რომ წილონ.

„სწავლის ძირი მწარე არის კინეზოროში გარკმლიდების—ამბობს დავით გურამიშვილი.

მაგრამ ჩემს სწავლას რომ ეხლა უხებდა ძირი, კენწეროში რაღა გაატეპობლებდი?...

ღარიბი.

ჭინვარი.

ს ი ლ უ ე ტ ე ზ ი .

მიღის ამაყად, ირიბულად არ იხვდება.
სალამს აძლევენ მოკრძალებით ვინც კი შეხდება.
სახე შრისხანე, სახე ცივი ღრამას სწვრის ვაზში.
მას არ ექნება არასოდეს სითყურე თმაში.
მიზანტროპია: სიყვარული არ არის მასში.
არ ქართველია, რომ არ ვარცა კახურის სმაში.

ეს ვინ იქნება, რომ ესტუმრა შეითან ბაზარს?
მაცდური ენით უტოვებელ ქალს გაუჩენს ხანძარს;
შეუტოვდება, როგორც თავგი, კახის ქვეშ ნელა.
მეტყვარესავით უყვარს სტვენა მას უღარდელათ.
უკან, ზურგს ქვემოთ (ზაფხულობით) დაიწყობს ხელუგს.
ყაჩაჩოღელი კრთაპალის აყრუებს ყველებს.

აგერ ტარიელ, ყაფილადი და ფლაფანი.
ტარზანს ჩამოკვავს—ვერ დაიტყვის მას გალიაგნი.
ფეხზე ჰკილია ქვეყანა და მისი სიმძიმე.
ფეხო სუქდება და ეტყობა მუცელს სიმძიმე.
ო, დახსენით პოეტობის მწარე სენიდან;
იქმართ მისგან, რომ ექსპრომტებს იტყვის სცენიდან.

არის ოთხფეხი და დიდ უჯრა (მიხდებით ყველა).
ამ ცხოველს ზირად ემართება სენი რამ ხეგლა-
თორმეტ საათზე ის გახდება დიდი მზოსანი
და მის ზეპირზე ამღვრდება ერთი მგოსანი.

თავზე: ცილინდრი, ხელში: ტროსკი და ზელთაიშანი,
პირში: სიგარა; ევტრალით თავი აქვს სველი.
ასე მგონია, ყთველ ღამით აქვს პაემანი.
უტხოვლია სოლილიაკის ნემსე-ქართველი.

ვიზიტი .

ს ა ჯ უ ლ ა ს რ ი ზ ი ლ ი

წებდურ კაცს ქვა აღმართში დაე-
წევარ რომ იტყვიან, სწორედ ეს
არის.

მახლას. ჩემი სკლადის პატრონი
სტევის ბირას უნდა ვეძებდეს ნარი-
ყალას? ვითომ რა დავაზევ ღმერთის
წინაშე, რომ ასე მსჯის. აუღვიობას
არ დაველევივარ, სუფხაქვისის გარ-
ხვა არ გამოტენხია; ერთი სიტყვით
ღმერთის წინაშე ცული არაფერია მო-
მიძღვის.

დაილოცა შენი სამართალი; კარა-
ბეტს ლაწირაკი ბიჭი უნდა ვაჭრობ-
დეს და საკულა პოსტლენი კაცი იყოს?
აფსუს, მე საკულა, პერეონ გილდის
კუბეცი მალაზიების და სკლადის პა-
ტრონი, ამ სიცივეში კაჩიონი ტარა-
ნივთ უნდა ეიყინებოდ?

მოდიანო... ყვლებს დაკრთიანო...
ვირის თავო, ამ ქალაქში მარტო
შენ ხომ არ ხარ—რა გაშინებს. აყე-
ვი ფეხის ხმასა და მიველი საცხოვრე-

ბელი ბონებზე გავყიდე. მერე და ის
ოხერი ბონები სეტყვასავით მცემო-
დენს. ბოლოს, მთელი ბონებით ერთი
ფუთი პურიც ძლივს-ღა ვიყიდე... ვა,
სად იყავ ქეუა, რომ ამ სიცივეში ჩემი
შეშა მისხლობით გამყედა. იმ დღეს
ყინვლი დაიწყო. ამბობდენ რაღაცა
ციკლომბო-უნდა ქვეყანა დაილუპოსო.
მე გამებარდა—ჯანაბას თუ დაილუპე-
ბა, მე ხომ მაინც ვიყინებითო... შემ-
დგე მეორე ციკლომი გაფრენილა,
უბნად ამინდი დათბა, ოვანესა ამბობ-
და—უნდა წყლის წარღნა მოვიდინო...
ენლა ისევ პირველი ციკლომი მოფრე-
ნილა... არა, კარგია შენმა მზგმ. ეს
რადე ციკლომი დაფრინავს და შენ
კი გაიყინე. აფსუს! ძველი დრო უნდა
იყოს, რომ მიტცა აკალოტორჩის სა-
მი მანეთი ჩაუღო და მაშინ ენახავდით
როგორ იფრენდა; ვგონებ ისეთს ზა-
ლას ასტესდა, რომა არსენალის პუშ-
კებს ააფეთქებდა... მასლას... ვიი, ვიი,
საკულა, ეს რა დრო დაგვიღდა.

კულა-მელა.

მ მ ს ტ მ ი რ უ ლ ი .

ვაეზერე გულა, ვასენენ
მე ტარტაროზი გმირია.
ზედ დავამღერე რაკულად
ავაპიონე სტერიია.

ტარტაროზს შინდა ვაცნობო
ოკრბის ვასპირია,
იქნე ოდესმე ისურვოს
რომ ჰქნას ჩვენყენაც პირია.

ჯერ ვესტუმრები ფაფხაძეს,
დარბისელი კაცია,
არის მკერვალიც, დალაქიც
„სლესარი“ ექიმაშია,
მაგრამ ამას კი ვერ ვიტყვი
თუ რამე უღვეს თავში.

ტუბოულელ ვაქართ-ჩარჩენაში
მიხაკი ყველას თავია.
ოკრიბელ მუშებს და გლეხებს
ბლომად ააძრო ტყავია.

აქ შურა მანავაძესაც
ღარ დავსწყვიტოთ გულია,
თუ გადაურჩით, არ გვეცმა
და შეგვარჩინა სულია.

ტუბოულში ქალებს „თუთაქა“
(ნამდილი „ტარტილია“)
და აწ კი ყველას პპირდება,
თუ არ შეუტარეს ხელია.

ენლა ეს კმარა, შეგვჩერდი
და შევიწახე სტერიია;
მარტო დღისთვის არ შინდა,
მომვაღალშიც მკირია.

ოკრიბელ რქიანი.

ნ ა ლ ა ზ ა მ ო ს კ ლ ა მ ო .

ქალაქის აღმასკ. ბინების საკითხის
შესახებ ამხ. ასრეგმა შედგნა ტე-
ნიკის უკანასკნელ მიღწევებთან შე-
ფარდებულ ოქროს ფეხებიანი საბო-
ნაო დეკრეტო, მაგრამ საქმეს მაინც
არა ეშველრა.

„აღკვემა სთქვა. ორმოცი კოზაკი
გავზარდ, მაგრამ მე ტვირთი ვერც-
ერთმა ვერ ჩამომახადო.“

ლავ. მახარაძეს. (ქიათურაში ვასა
მართლებსას გწავსხდა: თუ მცოდ-
ნოდა, რომ ბოლშევიკობა დამყარდ-
ბოდა მე ნიკოლოზის დროსვე რევო-
ლუციონერობაში ვერავინ მაჯობებ-
დაო).

„თუ შეკონდა, რომ შეგლი ცი-
დან ჩამოვარდებოდა — ჩემს ძალს
გულადმა დაიწვენილიო. უთქვამს მე-
ცხვარეს“.

ტრედნიონების დღეგაცია.
(ბრიტანიაში ინგლის ინტერნაციონალის
ბლოკადის მსვლელობის დღეგაცია-
წვერებს უმტკიცებენ, რომ უკვლავი-
რი მათი ნათქვამი სულ ტყუილია).
„ქმარი ლაშქრიდან დაბრუნდა და
და ცოლი ამბავს მოუთხრობდაო“.

ღურუჯ. „უც ქუდათ არ მიმანია,
დღედიწა ქალამათა“.

არალეგალურ მენშევიერ ცემა.
„ასი ურტყი დავითასა, მიწი იტყვის
თავისასა“.

ხ. დეგდარიანი. „დაგებრი დიეა-
ჩანაკდი, წვერი შემეჩა ქალარა. ბა-
ტონსა მოვტყულებიარ, პატრონს ეუ-
ნდივარ აღარა! არც ისე დაგებრებულ-
ვარ—ვერ დავაყვრო ნალარა!“

ტრესტებს. „კარგი ხარ კარის მამე-
ლო, რომ არა გქამდეს ქათამოა“.

მარჯანიშვილის. „ერთხელ მახა-
თის მთავრ მცხოვრებსაც დასჭირდა
მახათიო“.

მსახიობთა ამხანაგობას. (ერთი მა-
ყურებელი ამბობს: მსახიობები საუ-
ცხოვლო თამაშობენ, პარტიციპემაც
იღიი აქვთ მოპოებული საზოგადოე-
ბაში, მაგრამ ჯერ როგინი პიესების
აჩრევა ვერ მოუხერხებიათ.) „ფონი
კარგი, მაგრამ ერთ ადგილს არ-
ყომაო“.

ჯანწელეს. „ვინც რა უნდა სთქვ-
სო, წისქვილიმ კი ექვსისო“.

პროვინციის კოპერატორებს.
„თავილი ვისაც უდგა, თითხაც ის
ილოკავსო“.

ანს—ჭაქეყანა იტყოდა, პლიბიტი
ბუქნას უვლიდაო“.

წითელ ხსახილოებს. „თუ თვალ-
მას არა სჭამა, გული ვერა სჭამსო“.

ნარი.

რაგე-რუგე.

- რა გაქვს ბიუო, მაგ თოფსაკში.
- კამანდირის პაიოი მიმაქვს.
- „დენჩიკი“ კოფილხარ ამა!
- მაგ სიტყვიზა პასუსს მოვთხოვ
რომ მოვიწლომო, იცო თუ არა შენი?
- მომთხოვე, თვარა ამერიკაში წა-
ვალ პასუსის მოსატანად. თვითონ სად
არის ის კამანდირიო თუ რაცხა?
- იგი ახლა გაიარა ცხენით.
- ნეტაო შენ, იქიდან ცხენით წა-
მოვლიდინდები.
- ცხენის უკან წამოსავანათ მეთო
რე წითელიარმიელი წაიყვანა.

— კაცო, რომ დაგილია პირი და
დახტილობბ გამოვდებულ აფიციტი-
ვით; საქმე არა გაქვს თუ რაგაა შენი
საქმე?

— იმდენი „ტუნი“-ს გამგეს მიე-
მატოს, რამდენი საქმეც ჩემს შვიდ-
ზევა არეული საშობაო უქმეებავით,
მაგრამ რა ვქნა,—თონის პურივით
ვარ ატუხული და ბინას უცდი.

— არა, ძმო, მაქედან ვერაფერს
გახდები; ისეე მაკლერებს მიმართე და
ოცდაათს საათში ჩემბერლინსათი გა-
მოგვიმევენ დიდებულ ბინაში.

— ვერა, შენი ვაცნობის შემდგ
ისე ქანაობს ჩემი გული, როგორც
ჩვენს ფანჯრებზე მინების მოადგილეთ
გაქრული ქაღალდები. შენ რომ გხე-
დავ ვერე ვაბაინებულს ხნალაის
ცხენითი, სულ ვიზღეი მუშათა სა-
ხლების „შტუკატურკასით“; ოღონდ
შენ ჩემი გახდი და სიკვილიამდ არ
გელოატებ, თუ ვინდ ხელეე მომს-
პოს ფილაზე სტებენდი.

ვენაცვალე მაგ კოკლოწინა ხე-
რამუზა ულავებში. ოღონდ შენი
სიტყვები წრფელი გამოდგეს და ორე-
ტორები სულიც ნუ მოვლენ ლექ-
ციებზე. (ჯერ ხომ დილორად ექვსის
მეტრ არ აკლდება). თუ კი დავასრუ-
ლეთ ჩვენ მუშევიკი (თუშეკა იმედი არა
მაქვს), ვამლევ თავებულ მაღლა ცას
და ძირს „მეკოგარუზის“ პამპანიო-
კებს (თუ ებრალომე დასთმობს), რომ
მეკდარიც შენი ვიქნები.

ჩემსაგურუზად.

დეკეშეგი

(ტარტაროზის საყუთარ კორესპონდენ-
ტებისაგან)

ჭიათურა. პავლეს დათრობამ მშვი-
დობიანად ჩაიარა: გარდა ხუთმეტრ კა-
ციის დედა არავისთვის, „შეუტუბრებ-
ნოა“.

ამბობენ, რომ პავლეს ადგილკომი-
დან ფიცი უქნესო (მოუხდებულ იმისა,
რომ იგი მეოთხე თანამდებობას ეპოტი-
ნებოდა). ეს რომ სიმართლე არ იყოს.
უმაველად სიკრუე იქნებოდა.

იქიდანვე. „კადემიურ“ თეატრში
დისწრე ხაზოვადობება ან სულ არ
ესწრება, ანდა თუ ესწრება საბნებ მო-
ხურული მოღის. თეატრის გამეფე გო-
ზაფხულზე ფიკრობს ლუმელების დად-
გმას და ამ ზამთარში რაღა შეგვაცი-
ებს.

აპხი.

ჭიათაისი. ადგილობრივ საყეცებს მე-
ტისმეტი კამით გაუნდაო დიზნტე-
რია, რადგან დღემი შვიდჯერ სქამენ
სხვა და სხვა საქმელებს. ექიმების გად-
მოცემით მოსალოდნელია კიდევ სხვა
აფთაყფობა—უკისი კიბო. ეს აფთა-
ყფობა გაუნდება მუშა—მოსამსა-
ხურეებს, რომლებიც მცირე ხელფა-
სის გამო წახვერად მშობრები არიან
და ღარდს სეირის დინოში აღრჩო-
ბენ. ამისათვის საფათაყფოში სპეი-
როა ფარმაცევეტის შტატის გაღილება,
რადგან ერთი აფთაიკის მოხელე ვერ
ასწრებს სამ ექიმის გამოწერილ რე-
ცეპტებს.

ტარტაროზის შვილებილი.

ჭიათურა. ზოგ დედლებმა ანაფორა
წლოამდის დაიმოკლეს, თმა და წვერ-
ულავაშვი შევიამაბეს და მოწეწვენ
სხედასხევა დაწესებულებებში, უმეტე-
რად კი განათლების დარგში. განათ-
ლების ისპექტორმა ნიკიამ თავისი ქეის-
ლი ხუცესი შედ წლოამ შრომის სკო-
ლაში მასწავლებლად დანიშნა.

კაქურა.

საფ. ნიგვზიანი. თითველ ოქს-
ში, რადგან დღესასწაულები ვაითენეს
ორივეს სტილით (ძველით და ახალით),
დახარჯულია 250 ვაზნა. აქედან ახალ
სტილს ხედაბა 25, ხოლო ძველს 225.

— გლექკომის ანგარიში დასრულდა. საწვერო თანხიდან გლექებს ხელა 159/0, ხოლო რწმუნებულებს 85/0.

ამ ეამად გლექკომის სასაილო გადაცემულია და გადახალისებული. მთავარ პოვრად მოწვეული ნამესტნიკის ყოფილი პოვარი ბ. ქუჩინია. სხვადასხვა საქმელები კეთდება ერთ კლასში.

— ნიკეზიან-ჯურუყვეთის გლექკომის გამგეობამ ბანკებზე მადლობით და აჯილდგოა სტეტი და ბოდლი შიშიხია, რომ ნავიჭრი თანხიდან ნახეიარზე მეტი ვერ მისცა

— ეპომში მიიღო დიდი ძალი პარფიურმერია. ლობიკოს ხათრისთვის თავჯდომარე ლორივან ღუბებს გადმოსწითაც ჰყიდას.

იქიდანვე ჯუმათის სადგურს ეწვია ექიმ-პროვოზორი ა. ვადაქორია, რომელმაც წაიკითხა ადგილობრივ სამიკიტნოში ფართო ლექცია ორგანიზმისათვის სპირტის სარგებლობის შესახებ. მავალით მოიყვანა თავის თავზე.

იქიდანვე მოქალაქებს ეკრძალებათ საღამოს ათ საათიდან ღღქნებში შესვლა, რათა ძილი არ დაუფრთხონ ცხელ მუხრებთან ღამის დაიჯებს.

— სამკითხველო გაზეთს არ ღებულა მშობრადგომიდან გაზაფხულამდე იმპტომ, რომ სამკითხველოში ბუხარი არ არის და ერთდებთან „კლიენტისი“, გაცემბას.

— რესტორანებში მოქეიფებს აკრძალულია აქეთ მესუიმეტე ჩიის ჰქეთ დლიონ რეველიუტის ბგაღების სადგერძელი, რადან ეს სადღერძელი ეკუთვანს მერიკებებს.

ხუ შუტური.

ზუღდილი. ექმოს სასაილოში სადლივანშიანის მოსამსახურებზე გაცემის წესი ასეთია: პასუხისმგებელ თანამდებობის პირთ სადლი მიტყვით უფასოთ, ხოლო დაბალ მოსამსახურეებს ამ ხარჯების დასაფარავად გიდიდებთ ორმაგი ღირებულება.

— თანახმად ადგილობრივ ჰედავოგ კ. თ...ის მეთოდისა, მასწავლებელი კვირაში ექვსჯერ მიანიც უნდა თერეზობეს.

მაზაკვალო.

დიდი ჯიხიში. ადგილობრივ მიკიტრებმა და სირაჯებმა დაადგინეს ერთობრად დაებზარო წარმოაკე შირს 10.000 მან. რაოდენობის ღვინის შესაქმნეთ და იაფ-ფასიანი სასაილოს მოსაწყობილ.

— როგორც „ბოროტი რენგი“ ამბობენ სასოფლო სამეურნეო ბანკის გამგეობას ბანკში მიღებული ფული გაიწაწილებია ყოფილ თავადებზე და სოფლის კულაკებზე.

აისი გამო აკაცის, ლაერენტის, მიხაკოს, ალექსანდრეს, ჰეტრეს და 17 კანდიტატს შუამდგომლობა აღუძრავს ტარტაროზის წინაშე, რათა პასუხისგებაში იქნენ მიტყმულნი „ბოროტი რენგი“ „ქორების“ გავრცელებისათვის.

— სამკითხველოს დაზილოფერების დროს წიგნები საქმაოდ აღმოჩნდა. ყველაზე მეტია „საღეთო რჯული“ და „ქარამანიანი“.

— პარტკომში დიდი ჯიხიშის კომპარტული გამგეობას უგადო შეგებულება მისცა კომპარტული ქლექის ვანსაკურთავად.

წარმოაკეშორის გამგეობა იწვევს მებრეველებს, რათა მოაწყოს გემებით მიმოსვლა წარბოს სასაილოში.

ბაბაიკა.

ბითომი. ვინაიდან ქართულ წარბოდგენის მოსმენა ბათუმელ ქართველ მუშებისათვის „ფუფუნების საგანს“ წარმოადგენს, ამიტომ აკრძალვანის სახ. გან. კომისაროიტმა გადასწყვიტა წელს ავადმეორ თვეტრში არ იკოლოის ქართული დასი, რასაც ცხოვრებაში დიდი სიმტკიცით ატარებს.

— რესტორან „ტილოპუტორში“ გაიხსნა საზოგადოება „ჟუფიალიდი“-ს ფილიალური განყოფილება, რომელ-

მაც ოზურგეთიდან (ყოფილ დღეთა ცენტრია) მიიღო სათანადო ინსტრუქციები. წესდების თანახმად წევრები შეუდგენ მავარ სასმელების განადგურებას.

— როგორც ხმები დადის აქაბრპრომტორგის საღარო, რომელსაც ვალების სისმუქენ ემწროდა, აავანის ფათიყ. ფობით“ მძიმე ავად გახდა. ექიმების აზრით მდგომარეობა სერიოზულია.

— ქალაქის კომ. მებურნოების ძველ საბინაო სამეულის ორი წვერი თავისთვის ენერგულ და ნაყოფიერ მუშაობისთვის უფადო შეგებულევაში გაიტყმებს.

მ-უზა.

ძირულია კოაბრატორე „მუშა და გლექი“-ის გამგეობის თავმჯდომარე გრ. მომტყმლიძემ გახსნა არ შიყობის და ლოთობის სამთეიანი კურსები. ლექტორებელ მოწვეული არიან ადგილობრივი მტოდნე და დამსახურებული სპეციალისტები. პრაქტიკული ვარჯიშობა სწარმოებს ყოველდღიურად თვითონ მომტყმლიძის ხელმძღვანელობით კოაბრატორეის გამგეობის კაბინეტში და ჯობ. საღაროში. ამავე კურსებთან არსებობს სასპორტო წრე, რომლის გამგეტ მოწვეულია მოქშალ. ებანოიძე.

— სიმპრატეს მოკლებულია ხმები ადგილობრივი აღნასკომის თავმჯდომარის და მისი კაბინეტის უგზო-უყვლო დაკარგვის შესახებ. ამჟამად იგი ისევ განავარძნობს თავის თანამდებობის სხრულებას, ხოლო კაბინეტ მას დღესაც ვერ შეუვანა და გამომეზნთ ეძებს ღვინის სარღფებსა და სსაილოებში. საქმეებისთვის მიზაროეთ უწითელ სასაილოში“ 4—2 სათამაღ.

ადმინისტრაციის ვანკარგულეზით საიდუმლოდ შეამტორებს რიცხვი ბაკანის გასანათლებელ ლაწფებისა მოსალოდნელ თვალების ავადმყოფობის თაფილ დასაცილებლა.

ოთარ-ბეი.

შეიკრიბა მორწმუნენის
საგანგებო სასამართლოს;
იმათ შორის მონაწილნი
იხსნენ როგორც საპატარძლო.

„მეტად მაკარი“ სასამართლოს
თავმჯდომარედ იყო თედო.
„წინდა მამას“ ღვთის რწმუნებულს
„მოთვისების“ ბრალი ედო.

კრებამ დაგზო და გაჰკიცხა;
ეკზარხოსი ქრისტეფორე.
(ბა-ბა-ბა-ბა... ვისლა უნდა
ან ერთი და ან მეორე.)

სტარტაროზის მიერ გამოცხადებული კონკურსი

პველავა უფრო სუდ: აღმასკომზე, გლეხ-კომზე, გზებზე, საზაზრო ქალაქზე და კოოპერატივზე.

ჯილდოთ მიიხაზა: აღმასკომს—ყოფილი მამახალისი თავმჯდომარეო. გლეხკომს—ყოფილი სოფლის მწერალი თავმჯდომარედ.

გზებს—დამტვრეული ურმები, დახოცილი ღორები, ქათმები და სხვა საქონელი გზის ამოსაკირაველად. საზაზრო ქალაქს—გუთნები დანგრეულ ქუჩების მოსახნავად. (ქილევ იძნება დ. მატაბიტი ჯილდო). კოოპერატივს—ყოფილი სპეკულიანტი თავმჯდომარეო, ყოფილი მეწვრიბილე ნოქრათ და ყოფილი ინტენდანტი (მეწ) ბუხბგლტრაო.

გულდათუაქული და გაუბედურებული ბათომის კომუნალურ მეთრენობის მუშა-მოსამსახურენი ვაუწყებთ ნაცნობ-მეგობრებს, რომ კუქის კატარის და წვლენის ანთების გართულობის წინადაგზე მძიმე და ხანგლივი ავთომოოფობის შემდეგ გარდაიცვალა

ბათომის კომუნალურ გუარანო-გის სალარო.

შედგენილია დამკრძალავი კომისია დ. ქორტა-შვილის თავმჯდომარეობით.

დასაფლავების დღე ცალკე იქნება გამოცხადებული.

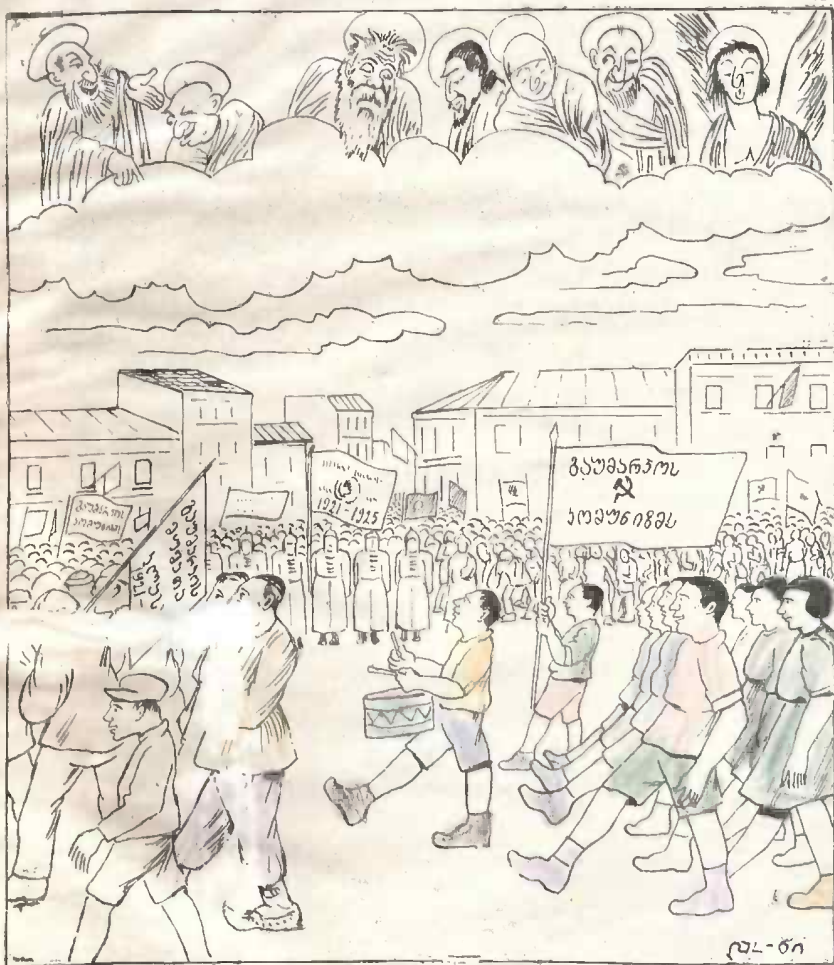
საქსაქი

№ 4—(7)

გაზ. „გუგ“ -ს ორკვირიანი უფასო დამატება.

№ 4—(7)

„წმ. კაპისი“. დღეს ჩენი სხელობის დღეა. ზედეო ს ქროფელოზო რიგოზ იხიან ჩენა სხელობის დღ სანჯალს?

ლ.წი

კველა მშრომელნი ჩენთან არიან;
შრომაც და ბრძოლაც ჩენ გვიხარია.
გადაჭლოშია ჩაქუს ნაშალი
—და რას დაგვკლებს აწ ჩენ მტარვალი.

კერებეს ავხადეთ ნილაბი, ფარდა;
ძველი წესები არქივს ჩაბარდა.
ჩენ მოვიხადეთ კომუნის ვალი
—გვრწამს ოქტომბერი და თებერვალი.

სარსბაროზონდი

...გაუც უღუქვად რაჲა გაქვს,
თუ გინდა იცნოვი...
ს. ზურაბიძე ტ. XVI გვ. 8 მ

წინასიტყვაობის მაგირა.

იყო „დობრო ლობ“, შემდეგ
„დობროზიმი“, პიერფლოტი;
გასოლო ვარშემო ამით
რამდენი იყო შუათი?
მტრებისგან დასაცავად
გქირაოდა თიდა რიგი...
ებლა კი როგორც სიანს
ჩვენისსაც დადგა რიგი.
დიღბანს ევლოდით ამ დღეს;
უშობოდით:—არადის?.. როდის?!,
ხომ უნდა „ტარტაროზსა“
გაძლიერება ფონდის...
წინარად ვიდევით რიგში;
გქორდა ქაქალა და რიდი...
„დობროზიმი“ ჩამორება
ჩვენი ფურნალი რითი?..
და პა, მოკიდა ჯერტიც...
ჩვენ ვერს ვერ ვიტყვიო მკაზე...
ემზადეთ. მოგადგებით
ახლო დღეებში კარზე..

ამხ სუბივილის, რომელმაც ქა-
ლაქის აღმასკომის სახელით, უპკე
გამოუცა და „ტარტაროზს“ თვისი
50 .მინუთიანი თანაგრძობა.

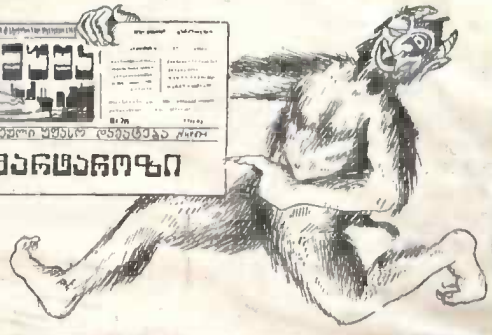
თქვენს იფიას „ტარტაროზი“
დღი მადლობით დღეს;
გვრწამს, ამის შემდეგ ბედი
სხვებთანაც გაყოლიდნენ...
იქნები შავალითი,
მოძმისთვის მისაწვდომი...
შენს მუარებთან აწ „ტარტაროზს“
არ დაზარდება ომი...
ავენტოა მებრძოლ ჯარებს
დღესვე შესიგეს უბნს,
ცულის მოსურ ეს შენთვის
კალს და პასს თუ ნებს...
მოგარობივებს, გეტყვი კრძალით;
ლაღო, ზანს ხელი ხელსა,
მიღე ჯ რჯერობით
ჩვენგან სანაკლად ესა...
დამწიწილ და დამტავებულს
სხვებ აუ მიღებო მადი...
გვერწმუნე, ერთი თიად
მოგარობითვე ყველა ვიდებეს...

მუშკობებს.

გეკლამდა იძისი ფიქრი,
(მთელი დღე, მიწის ღამე)
ნეტაც მუშკობებს ჩვენთან
იქით სიმღერაჲი რამე?..
გათენებისას, ბოლოს,

სარსბაროზი

ჩვენ გარდაუწყვეტით ისე:
ძმები ვართ, უსათუოდ
ძურ სიყვარულით სავსე...
ის—დიდი, ჩვენ—პატარა,
(სიმათლე იტქვას უნდა),
ხომ იციო, მკირ მას დიდი
ნატეებს უსრულებს მუღამ...

„ჩემო“—ს.

იციო თუ არა, თქვენს წინ,
(სულ წუთის ვასავლელი)
ტარტაროზს აღმოაჩნდა
მიღნი უღვევილი...
და ებლა გითვლიო მას:
(ვჯერა, ღირს ცნობა წერად)
მიღლო „ტარტაროზი“
სრულუფლებიან წვერად.
დე, მრეწველობის საქმეს
შეპატრდეს მისი ცველილი...
სამაგიეროდ თქვენაც
არ დუჯავოთ წილი...
დაუხვდით ხელგაშლილი;
თქვენს—არც კი ვივალ სხვაგანს!..
კუსით ქვა ასრლიეთ
სუბივილის ჯიფისიგან...

სუკავზირს და წარმოკავზირს..

თუმც სხვად სხვა ხართ, მაგრამ
მივრეთ ჩვენ ერთ რკაული.
ოჩნევე აიკვირებთ
ვით საუცხოო კალა,
არ გიყვართ ტარაბახობა,
ხართ მუყაითი, მშვიდი...
გარშემო ჩვენს გუნდის
მოლით, თქვენც შტეკვირდითს!..
ჩინც მხარს დავიკვრთ ლიონში,
და მტრებს აუტეხო ომსა...
გცდეთ, არ ჩამორჩეთ
ცალ-ცალკე აღმასკომისა..

„ზაქტო“—ს

მუშკობი ხარ თითქმის,
თუ უფრო მეტი არა...
გმამხარი თინაგრძობა,
გვითხარო, აბა, კმარა?..
ნუ აუტეხო ზედმეტ ზაისს,
გისივი ჯიბის ხელი,
ისე რომ აღმასკომთან
შენც გახედ ვას მელის!..

ჩაკ. ვზის სამმაროველოს

„ტარტაროზის“ წინ, ევიკობით,
თქვენაც მიგიძღვით ვალი...
„ზანსებს“ ნუ გვიხსენებთ,
არ არის ჩვენი ზრალი...
ეს არ გიშველიო... რაა
ქარბუქი, ზენა, ქე ნა?..
მიბიძეთ სხვა უწყებებს
შედღმისგვარად თქვენაც!..

„სომეს“

მოშკირნობა გიყვარს,
გიყვარდა, გეკვირება...
გვერწმუნეთ „ტარტაროზიც“
და მკენებს მყვარება...
ამიტომ, მოგვეც ხელი,
(ო, რა თქმა უნდა, უხვი!)
წრფელ გრძნობამ გავგინათოს
ესე ცხოვრებო რუბი...
„ზანსებს“

სასისარულიო ჩვენდა
იზრდებით და მრავალდებით;
შეგეკვრით ნერწყვით პირში
და ტებლო ოცნებით ვინგებით.
ჩუმად ვართ... რაში გინდათ
ხედვითი თქვენი, შესხმა...
აბა, თქვენ იციო, რამდენს
მოგაცემთ უვადო სესხად...
სამაგიეროთ ამის
მოგართმეთ სხვა კაბიტალს...

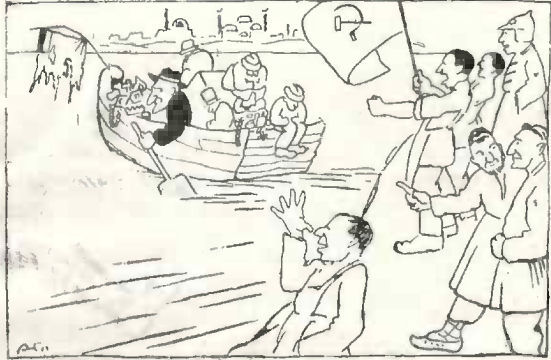
განეთქს ბრაზისგან შევაზე
სიცილი კლდესაც პიტაღს!

„გრუზგოსტორგს“

სახელი რუსული ვაქეს,
არ ვიციო რისთვის, რატომ...
შენს „ვიევისკებზე“ ძმაო,
გრუზგოსტორგს ეხედათ მარტო...
თქვენს ყურებაშის როცა
მოაღწევს ჩვენს ხმობზე,
გამოიჩინეთ მაინც
ქართული გულსებობას.

დასასრულ ყველას... ყველას...

ხარკებს მუდამ დღე ვიღებთ,
ენახო, მოიტანს ვინ რას...
აღმასკოს ვერც აჯობებს
პირველი პრიზი იმას...

ტარტაროზი.

„ნ ა ლ ო შ ი“

ნისიკი სილამ ძმია ტარტაროზი

ოხი რამოტელი გასაპირი მადგია;
ლამის ვაგვიდ რაღა... ერთი ჯოჯო
სილი მკაყს და დამხარო ეს არის იმ
შენგენებულმა. ჩესტნი სლოვა, მტკეპარ-
ში ვაღვარდები თუ პამფაი არ მი-
ქნრი.

ტარტაროზ, გათხოვ ერთი იურე-
დინესკი პოპოში მიყავი, ახალი ზაქს-
ის ზაყონის აზიანენია, იმედი მაქვს
დამხმარები შენს სატრულნიკსა, გეტ-
ყვი ჩემს პალაენიას:

როცა მინდა წერილი მოგწერო,
მოვა ის მაგლაჯუნა და არ მაძლევს
მოსვენებს. ერთი სურვილია ამავე
მინდოდა დამეწერა და არ დამეცაღო
იმ კამერის თავში. გუშინ ბუზა მომი-
ვიდა! პამა დავიწყე წერა, მარა მო-
მადგა იგი შეგენებული და დამიფრ-
თხო...

—სათენიკ, მიცა დუშკა, ტარტა-
როზ წერილს ესწერავ მეთქი...

ქა, ტარტაროზიკა ხარ და კუდი-
ანიკაო...

არა, სათენიკ, გეუბნები შენ ჯო-
ჯოხეთის ისპანახო; ტარტაროზი გო-
როდის გუბერნატორი არის, პაროუე-
ნია უნდა მივიართვა, ნალოგისგან
აქობოქდენია მიყოს მეთქი...

არ დამიჯერა და მცემა იმ შეჩე-
ნებულმა; ჰამიკ, თან ბუზაც დი-
მიჭროსო.

ქვეყანა იყო ღვთის განწირული,
ოხ წელს იწვიმა კოკისპირული.
ტალღები სტორცხა კავკასიონსა,
აღარ შეეძლო შევლა სიონსა.
ღმერთმა უბრძანა: ააგე მალე
„კიღობანი და უწყველე თავსა.

„საღდაც შორს მზარეს გადაიზილე,
„როა ასკლდე საქმესა : ესა“.
გემი კოლხეთის სტოვებს ნაპირებს,
სამშვიდობოზე გასვლას აპირე ს.
—უნდა ავიდეს მთა აარსტზე,
მეგრამ გაჩერდა ის არარაზე.

ტარტაროზ, რახველი მიქენი ჩემს
კოლოთან და შერე ნახამ როგორი
სტატებივი ვაეშიზლიკო... ვაპს! აფ-
სიკ, პოვეტი კაცი და ასეთი ჯოჯო
მიყვიდეს ცოლაღუ!

ეხლა, ტარტაროზხან, ერთი სლუ-
ჩის გამო მინდოდა დამეწერა დიდი
წერილი და ასე კრატათ გწერამ;
იმედი არ დამპრახვე.

დღეს ოთხი წელიწადი უფსრულდა,
რაც სავეტსკი სტროი პრიზოლ გრუ-
ზია.

შე ძალიან მიხარია და პაზრაკე-
ლიაიტ ესენი დუშოი. სოვეტსკი
პაპიროს, მიწავატ, საეცტსკი ვესტ-
ოჩინ ხარაშა დღია რაბზინ ნაროდე.

აი ჩვენს რუბენა რკომ არის, ტარ-
ბოლშოვი ჩელოვეკ ესტ. მენშენიკები
რომ იყო, აღინ გეარდიელ ჩემი წიწ-
მატი წილიო უფულოთ. ის ტოვი
აეიდალი ი ხა ელ კომუნისტი, სუფე
სარქისის მადლმა; ოცდა ერთ წელში.
კაკაზ ეტო ერემია, შხ თენერვალს
ჩემი ტაქით შეგვდი ნაფთოლუ რუს-
კი კრანის არმია ი დეა დნია ბუზ-
პლაანათ ეზიდავდი რაზნი ტეავრ ნა
ვაგონ.

ეხლა, ტარტაროზხან, ღმერთის
მადლმა, ესო ხაროზი, მეგრამ ნა

წვანილ ნალოგი რომ არ იყოს, სულ
უყვესნი იქნებოდა.

ეს ერთი პუტიაკი აქს სავეტსკი
ელასტის და მე მგონია ნაში გარა-
სკოი ვალავა ტეაირიშ სუბიშვილი
ატმენიტი. და, ჰა, მ-რჩა და ვათავდა.
კიდე რაზ ვაგუმარჯოს ელო ველიკი
დენ, მოი ტეაფიშ ი ყველაიმ კო-
მუნისტ პარტიკი ესო ღობრა.

ურაააა...

და ზღრავსკრეუტი ჩეტეერტი გოლ-
ნიშინა; შე და ჩემი ბედნი ასილი
ესეგდა ვატოვი ნა ვესტანაენუნეი
ტრანსპორტი, სავეტსკი სტროტელ-
სტეა ი ხაზისტეა.

ტოვი პოლოს წიწმატიანც.

ბეყეირათი.

კოოპერაციის წარმატება.

სად ცხელა ყველაზე უფრო.

პელია კილოფაძის ქალი მორცხვით მივიდა სახალხო მოსამართლის მაგიდათან და ფრთხილად დასლო ზედ პატარა, მაგრამ მეტად ჰირვეული ბოხმა.

— ეჭვი არავისზე არ გაქვთ?— საქმიანი კილოთი შეეცითხა მოსამართლე.

— მაქვს ეჭვი, მკვლდიშვილზე.

— ხოო! მოქალაქე მკვლდიშვილი აქ არის?

— არის!— მხედრული გაწვრთნილ წამოიძახა ერთმა დამსწრეთაგანმა და წამოდგა ფეხზე.

— მოკლ მკვლდიშვილო, სცნობთ? — მკეაბეთ შეეცითხა მოსამართლე.

— რას?

— ნიუთერ დამამტკიცებელ საბუთს თუ სცნობთ, მე გგითხებით! ბავშვი თქვენია?

— არა, ჩემი არ არის!

— კილოფაძის ქალს თქვენზე შემოაქვს ეჭვი— რა შეგძლიათ სიძველეთაგის ვასამართლებლათ?

მკვლდიშვილმა მხრები შეიშმუნა და დაღვრებით წარმოთქვა:

— ბევი შეიძლება შემოქიანდეს ჩემზე, მარა ბავშვი კი ჩემი არ არის.

— მაშ თქვენ ამტკიცებთ, რომ თქვენსა და კილოფაძის ქალს შორის არაფერი არ მომხდარა?

— რაც მართალია— მართალია, — მომხდარა!

— ხოო! თუ კი რამე მომხდარა, მაშ ბავშვიც თქვენი უნდა იყოს!

— არა, ჩემი არ არის!

— მე თქვენი საქმე მაკირებს, მოქალაქე მკვლდიშვილო, თუ თქვენი არ არის ბავშვი, მაშ ეისი უნდა იყოს?

— უსათუოდ თუთიშვილის იქნება.

— თქვენ ასე ფიქრობთ? მოქალაქე თუთიშვილო, წინ წამოდექით! თქვენსა და კილოფაძეს შორის მომხდარა რამე?

— მომხდარა! — დატყვევებით მიუგო თუთიშვილმა, — მარა ბავშვი ჩემი არ არის!

— ეჭვი არავისზე გაქვთ?

— მაქვს, ეუფუნაშვილზე.

— მოქალაქე ეუფუნაშვილო, იყო რამე?

— იყო!

— აღიარებთ?

— არა, არ აღიარებ. ეჭვი ბულბულაძეზე მაქვს.

მოსამართლე. ეშმაკიც ვერ გაიგებს ამათ საქმეს.

მოსამართლემ მოიწურა სახეზე ოფლი და ჰქაი წყალი დალია.

— ბულბულაძე!

— აქ გახლავართ!

— მომხდარა რამე?

— მომხდარა!

— სცნობთ?

— არ ცცნობ!

— გაქვთ ეჭვი ვისზე?

— მაქვს.

— ეისზე?

— მკვლდიშვილზე.

— მოქალაქე მკვლდიშვილო!

— აქ გახლავართ.

— ეს თქვენა ხართ მკვლდიშვილო?

მე თქვენ უკვე დაგციობთ, შგონი?

— მართლს ბრძანებთ, დამეციბეთ. მოხდომით მომხდარა, ბავშვი კი ჩემი არ არის მეთქი, შოგახსენეთ.

მაშ ეისი ჯანდაბის არის! — გაცხარდა მოსამართლე. — თუ თქვენი არ არის, ამა ჩემი მდივანის ხომ არ იქნება!

მდივანი გფითრდა, კანკალი და იწყებია და საწერელი ხელიდან გაუარდა:

— იყო კი, შგრა! ბავშვი ჩემი არ არის! — წაიღულულა მან.

— მაშ აგრე, ცხლა კი ვიცო, როგორც უნდა მოვიქცე! — სთქვა მოსამართლემ და გავიდა სათათბირო ოთახში.

... და სხვა და სხვა... ყველა ზემოთ მოყვანილის გამო და ავტოტე მისაღება რა მხედველობაში არსებული კანონდებულება კოოპერაციის შესახებ, აღიარებული იქნეს აღნიშნული ბავშვი კოოპერატორული და მოქალაქენი: მკვლდიშვილი თუთიშვილი, ეუფუნაშვილი, ბულბულაძე და სასამართლოს მდივანი ყყაპოშვილი დამტკიცებული ამ კოოპერატორული ბავშვის გამგეობის წევრებათ. აღნიშნულ მოქალაქე-კოოპერატორებს დაეველოთ თვის დროზე შეიტანონ საწევრო გადასახალი. ბავშვს მიეცეს კოოპერატორული გვარი მკვთუფუნაშვილი და სახელათ დაერქვას მდივანი.

განაწიწი ძალაში შედის დღიდან ამა დადგენილებების მიღებისა.

პელია კილოფაძის ქალმა მორცხვით აიღო მაგიდიდან თავისი ჰირვეული კოოპერატორი, თავაზიან დაუქარა თავი მოსამართლეს და სისხარულისგან გაბრწყინებული სახით გამოვიდა გარეთ.

ვალენტინ კაბიცი.

საღ სიმა ყველაზე უფრო.

მასწავლებელი. რომელ კუთხეში ცივა ყველაზე უფრო? მოწაფე. ყველაზე უფრო ცივა ჩვენს სკოლაში.

ლ ლ ა ბ ე უ ს ი .

ამხანაგო ტარტაროზო!

შენი ინსტრუქტია მერვე ნომერში დაშეკლდი 18 იანვრის თარიღით სწენად და შესასრულებლათ ბოძებულია,—წვივითხვ, ვისმინ და მშათ ვარ გემსახურო.

შენ მიერ განკეთილი ნიხბი: ღიმილი—სტილი 4 კაბ.; სიცილი— 5 კაბ. და ხარხარი—5 კაბ. მოწონს, მაგრამ ჩემს ბრძანებულს, ყოვლად გულთამილად ტარტაროს დავისწყუბია, რომ გარდა ღიმილისა, სიცილისა და ხარხარისა, ვართობის სხვა ნიშნებით არის, მაგალითად: **ჰულოპინი და ღლაბუტი.**

ღიმილი. სიცილი და ხარხარი—საევეო ხასიათისა; ერთისათვის თუ სასამოინოა, მეორისათვის საწყინია; ამიტომ ვისინდ დაუსჯელათ არ ჩივილის. **ღიმილი...** ყბადღებულის ზეუმი, შუაჩე, ირონიული დასენვა, შემპარაკე, გესლიანი, იდამიანის მოსმობი, გამანადგურებელი, მასხადამე ვის ხარჯითაც ღიმილს გამოიწვევს—დაუსჯელს არ დაგტოვებს; შეიძლება იმდენიც გირტყას, რომ ის (პასივი) იღმებოდეს და შენ (აქტივი) კი ზღუქუნობდე და 4 კაბეითი პონორარი მთაოთი არ გეყოს.

სიცილი... გვეც ღიმილის ჰულისა, მაგრამ უფრო აშუარა, მის (სიცილს) გამოიწვევს ვისინდ გამაჰულება, გამა-

ხსარაება, იბუთი ავლება და თუ შენ მიერ სსახილოთ ავლებული ცოცხალი ვადავირა, შენ თვით მოგაქტეხს სატირლთ; შუთიანი ვასამხლლო კი შენს პირისუფალს (ასეთი თუ გვაეს) ქელხსსა არ ვაუსტუმრებს.

ხარხარი... ხარხარი ღიმილისა და სიცილის შუდვი და განვითარება—ღიმილი სიცილს იწვევს, სიცილი კი ხარხარს, თუცა გვეც აღსანიშნავია, რომ ხზირად ერთი და იგივე მიზეზი ზოგს ვააღმებს, ზოგს ვააღმებს და ზოგს კიდევ ხარხარს დააწყენინებს. მაგალითად ვისინდ ქუეის კოლოფის ტენის ნახიცივე მოროტს ვააღმებს, ზომიერი ხასიათისს ვააღმებს, ყვილხა და გულუბრყვილოს კი ხარხარს დააწყენინებს.

ყოველივე ამის მიხედვით შენ მიერ დაწვეფული პონორარის საქმე შეიძლება ისე ვაშუადღეს. რომ საქმე სასამართლოს ვასარჩევი დარჩეს. შეიძლება ერთი და იგივე სახუმარო წერილის ავტორმა სპივე პონორარი—ღიმილის, სიცილის და ხარხარის ერთად შეერთებული 4+5+1=10 მოგთხოვოს. წინად კიდევ, როცა დავასა და ძიება ერთი მსაჯული სწყეტდა, დავა ადვილი მოსავარებელი იყო, რადგან წერილი მსაჯულს ვააღმებდა, ვააღმებდა, თუ ვადახარხარებდა—პონორარსაც იმის კვლობაზე მიუხსიდა. შეიძლება სრულიად რა

დავწყაოვლებინა პრეტენზია, მაგრამ დღეს, როცა დავს მსაჯულები არჩევნ, დამტრუნენ, რომ მსაჯულებს კიდევ მსაჯულები მოუწინებათ და ძიება დაუსრულებელი დარჩება...

ამიტომაც მე ვარჩიე ჰულოპინი და ღლაბუტი... ჰულოპინი კარგი რამ არის, მაგრამ ის (ჰულოპინი) ემარჯება უმანკო ბავშებს, ძუძუ მწოვარებს. თავითნ სიამოვნებას ბავშვი ჰულოპინით გამობრავენ... ჩვენში ძლიერ ბევრია წვერინი და პორთფელიანი ბავშებიც, მაგრამ ჰულოპინის უნარი არ აქვთ... მთ დაუტოვოთ ჰულოპინი და ვაუმარჯოს ღლაბუტს.

ღლაბუტი სულ სხვაა. იღლაბუტი რამდენიც გენგოს. შენს ღლაბუტს თავის თავზე არავინ არ მიიღებს; პირიქით შენ, მოღლაბუტს, გეძახის სულელს, ვიეს და ხეზებს; შენზე გულმტკინეულობას, შენ ვცოდები, ებრაელები; გივი რომ არ იყოს ჰუკიანი იქნებოდაო, სოლომონ ზურგიელიცისათი ამბობს. მართალია, სრულიად მტივე წლოვანი ვახლავარ, ისე მტივე წლოვანი, რომ მშ პტილიდან შიჯტეც არ ამომსვლია, მაგრამ ამ ჩემს მოსწრებაში ბევრი მოღლაბუტე მახსოვს. ზოგი მთვანი, მაგალითად, ესოფა ინწყველი, ვირგოლა ირნაშვილი და ფარა კომპიხი ცოცხლები არ არიან, მაგრამ ის კი არავინ იფიქროს, თითქოს ისინი ღლაბუტობის მსხვერპლი ვახდენ და სიყვლილთ დასავტეს, ან სტემეს—სრულიადე არა. ამ აღმანიებზე თამამდ ითქონდა: ხუ ქულათ მიანიდს და ღლდამინა ქულამდაო... უკიდრესი კოსს მოპოლიტებე იყენენ—სადაც დაულამდებოდათ, იქვე გეთენდებოდათ, იქ იყო მათი მიწა—სამშობლოა. მათთვის არ არსებობდა ეკრო საკუთრება, არ იცოდნენ ჩემი და სხვის; მათ ვერ აზნებდა ცენზორი და სახმედრო წესებ... ყველამ და ყოველთვის სარგებლობდენ სიტყვის სრული თავისუფლებით... ყველას დასკინოდენ, ყველას აბუთი ივდებდენ, მაგრამ არავის სწყენდა—სულელი რას იტყვის და ჩემს შესახებ რა არის ვარს, რა საწყენია... მდენდებო იყენენ... ღმ ეს მდენდებოა ესოფა ინწყველის ისე ვაუტრეკა, რომ ვაქანებული მტარებელი სეფოლოთ ვამოიწვია...

„ს წ რ ა ზ უ შ ი კ რ ი კ ი“

(რკ. გზის სამმართველოს და სასამართლოს)

ზიჯის, მიჰქროლავს ქვაფენილზე
 მარი შიკრიკი.
 ვერ დიფწევა გზაში ტენი
 მას თოხარკი.
 უჟან მისდევენ ტრაშეი: და
 აეტომ-ბილი—
 მ გრამ მათ ასწრებს „სწრაფშიკრიკი“
 თქვენი ძმოზილი.
 გასწი შიკრიკო, ახლოს არის
 შენი საღვარე.
 მ დი, ჩქევა და შეღე
 თამაშად კარი.
 —
 ყველას დაუწყე საუბარი
 ვინც შეგბდეს გზაში.

უარი არ უთხრა თუ მიგინებს
 შენ ღვინის სმაში.
 ბიეტი ცეცხლი პაპიროსზე
 ყოველსა მგზავრსა.
 გულს ნუ ჩაივდებ შენ ბარათის
 მიტანის ჯავრსა.
 —
 საღ მოგესურვოს იქ დასივნი,
 იქ იუოს შენი ლეხი, საბანი.
 თუ კი მოგემის ტკბილი სიმღერა
 შენ მომღერლებსა უხუხარი ბანი.
 რაა შეიდი ღღე დიგვიანოს
 ადგოზე მისელად გზაში ბარათმა;
 არ შეგეზინოს და არ იდარლო,
 თუ გინდ გავიდენ ღღეგმა ათმა.

ღე, ასე იქნეს ისა სჯობია
 ყიდრე მოაკლდე სწორ მეგობარსა.
 ყველგან შეჩერდი, ყური ათხოვე
 კრევა გამკლელთა ტკბილ საუბარსა.
 —
 დათვალე კარგად თუ რამდენია
 მალაზიება და ვიტრინები,
 არც ის გაუშეა მხედველობიდან
 თუ ვის სადა აქვს სახლში ბინები.
 —
 დათვლე ისიც, თუ რამდენია
 ქვაფენილზე ქვა მოკრიწული;
 შეხედე ყველას და გამოკითხე
 თუ ვის რაგვარი აქვს გულში წულული.

28 იანვარი.

2 თებერვალი.

7 თებერვალი.

აქედან იქამდე
 ცოტაა მანძილი.
 თ წუთში გაივლი
 არ გიყვარს თუ ძილი.

მაგრამ შენ ხუთ ღღეში
 შუა გზაზე ძლივს მოდი.
 ნაბიჯი უქელი,
 რის გავნებს შენ „ნოტი“.

მათე დღეს ახლოს
 მადექ ადგილსა;
 გრძობ მუხლში მოკვეთს,
 თვალბეში ტკბილ ძილსა.

ყიამეთი.

ჭ გრიგოლა იმნიშვილი ღვინის წისქვილის სათავანიდან გ დაბარგდა „აგრეთიდან—იმერეთში“ და მის ერთადერთ ხამის გრძელ პერანგზე მის მემკვიდრეებს დაეა ახლავ აქეთ.

ფარა კომპიზე დღესაც ცოცხალი იქნე ოდა, მაგრამ აღეკსანდრე ეპისკოპოსს ხათრი ვერ გაუტრება და საიქოს გააყვა ყველნიკათ და „სოვერნიკათ“.

ერთ მოღალბუტეს, ყოფილ თავის, სერგო ერისთავს ყველა კარგად იცნობს, როგორც აღმოსავლეთ საქართველოს დედა ქალაქი ის დასავლეთს... უფელმ კარგად იცის თუ რამდენ მის ნაღალბუტეებს დაუსჯელოდ ჩაუვლია. რაკი სერგომ იღლაბუტეა—არაიის სწენია, თორემ სერ-

გოზე ნაკლები სხვას რომ ეთქვა, დარწმუნებული ვარ საბუღარზე გამოსაჩეკათ დასემდენ... სერგო კი არ ხეინად ზოპეის რუსთაველის პრესპეტს, მთავრობის კაცებთანაც შეინაური კაცია; მიღებულა ისე ვით ბლაკირევი იყო მიღებული პეტრე დიდის მიერ... ასეა დიდი კაცის ბუნება; თითო მოღლაბუტე, თუ გინდ ისეთი, როგორც „ჩენი“ სერგოა, რომელმაც, როცა თვითპრობოლომა დაბო, იღლაბუტეა: „როცა ტრი იყო მეც თვისთათე იყოყვი და ახლა კი ვირის თავი ვაროქ... დე იყოს არც ვეცოდები და არც შეხარბება...“

მაშ ასე, ვითვალისწინებ რა ყოველივე ზემო წინაღობილის, მეც გა-

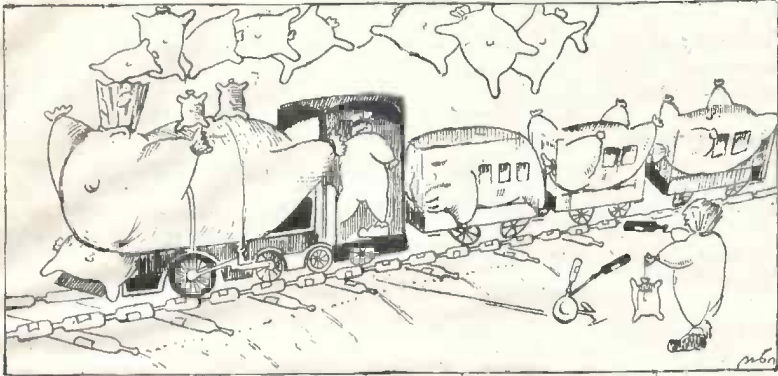
დავეწყვიტე ვითანამშრომლო, მხოლოდ არც ღიმილი, არც სიცილი და არც ხარხარი არ მომთხოვით; დაძიამეთ თქვენს სატატგაროზოში „ღლაბუტის კუხე“; კუთხე თუ გენანება დაე კუნჭული იყოს, კუნჭულიც მეყოფა, ღღე ნორმის არ ვარ ჩვეული, კუნჭულიდანაც ვიღლაბუტებ.

„საღალბოთ, საღალბუტოთ, ამახანგთა გასართობლოთ და მტრის გულის გასაგამრით“ ჩემთვის კუნჭულიც კმარა.

უბუ!

კახეთის მატარებელი ანუ ახალი გამოგონება.

ტ. ხნიკა, მეცნიერება თანდათან მიდის წინა. ამემაღ ყველგან არის ქვეყნის პატრონი რკინა. ევროპა, ამერიკა დღით-დღე იგონებს ახალს. კაცი ვაუსწრებს ქუთით: ეხლა უფალსა მად ლს. ვით მზიარული კვ: ტა ისე დასურავს ზღვაში. ვერ შეედრება წერო მის ღრენას მალა ცაში. უკან ჩამოვრჩით იმათ, შეგვრჩა ტენხიკა ძვლი. რაცა გვაქვს ისიც ხდება — დგანა საყთხი ძნელი. ხსნა არსიდან არის, (ჩვენ აღარ გვეწალობს ღმერთი) სირცხვილიც არის—არ გვაქვს გამოგონება ერთი.

სამოქალაქო ომმა ზიანი მოგვცა დიდი. წახდა რკინის გზის „შპალი“ ვაგონები და ხილი. ყველაზე უფრო მეტად კახეთს დაადგა ჭირი; მატარებლების მტერევა შეიქნა მეუღალ ხშირი. თავი დიღია და შიგ ჩამოწვა კვლის ზევი; ვერ დაეტია შიგა —გახეთქა შუაზე თავი. ან კი მშვიდობა მგზავრებს და უშიშარი გაელა. თუ ღმერთი სწყალობს კაცსა რა არის მა ინ სწავლა. რად უნდა მატარებელს სავლელად „რელსი“ რკინის. აჰყარეს და დააგეს „რელსი“ კვარტების ღვინის.

რად ვარვა ევაგონებათ ხის ოთხები დუტი. აიღეს ტუკორები, ღვ ნო ათ-ათი ფუთი; ორთქვაილისთვის დაჰკლს კაწეჩი მოკლე კულა; ტყაიდან გამობერეს უშველებელი გულა. მიღოთ დაადგეს ტიკი, ბენზნათ ასეს ღვინო. (აწ შევიძლია ტ ბილათ იმღერო, ილ ღინო) ბნზინი ორთქვაელსა აქვს უღვევილი მუღამ. (ერთ გადაკარაზე შესეა ათი საპალნი გულამ.) თითო ქნეშაზე ისერის ტიკორებს უმარავს; ამ გვარად გ ჩნდა ეს გზა, არ ენღოთ სხვა ამბ.გსა.

ისელი.

წმინდაჯა.

პასუხი შეკითხვებზე.

- ოცდა ორი წლიდან.
- მუშა.
- საშუალო.
- მუხუბალტერათ ბანკში.
- ვაჟავი, სამწეო ნაწილში.
- ხუთი სული,
- თუმცა თავმჯდომარე ვარ, მაგრამ ეცხოვრობ მხოლოდ ხუთ ოთახებში. ცროდით.
- პარასეობით გამეცობის სხლომები მაქვს და იმიტომ ვერ ვესწრები.

- ვეფხვის ერთი ტყავის გულისთვის აუ შეიძლება კაცს უწოდოთ ტყავის მშრობელი.
- „კომუნისტ“ დრო არა მაქვს, ხანდახან დასასვენებლათ თვ ლს გადავადლებ ხოლ მე „ტარტაროზს“.
- ჭორიძე ჩემი ცოლის ნათესავია და არა ჩემი. ესეც რომ არ იყოს—საქმეთა სამმართველო მე არ მექვემდებარება, არამედ ჩემს მოადგილეს.
- ჩეს ბიძაშვილს მე არ ვიცნობ.
- კომუტარელი ერთგოდა ჩემს პირად საქმეში.

- მგლებთან იცხოვრებ—მგლებათ დეზოლს იწყებ.
- სხვაგან საღ უნდა შევხვედროდი მათ, თუ აწ „ქიმეროონში“, —კომუტარელი სხლომზე ხომ არა!
- იხილენ, რა თქმა უნდა, ისინი. მე საზოგადო ფულებს არ ვფლანგავ.
- ნუ თუ პარაი მდივანი ქალი ზედმეტით იფლანგება!
- აჰ მე არაფერ შუაში ვარ, — სამი მოსამსახურეები; ჩემს ცოლს ყავს და არა მე.
- ეს ხარჯები იმიტომ გავსწეფ,

რომ ჩემი საქმე საზოგადოებრივია და არა პირადი, — მე გამგეობის თავმჯდომარე ვარ და არა უბრალო ვინმე.

— სუთი კომუნისტები იყვნენ ჩემი თავმჯდომარე, მათ შორის ვლადიმერ ილიასძეც.

— არა, ვლადიმერ ილიასძე ბუშტაძეა.

— რა გეწყობა... მე დადარჩები ისეთივე კომუნისტი პარტიის გარეშად, როგორც ვიყავი პარტიაში!..

მოლხენვარი (წით. წიწ.)

შეიშველსტარსტაროშ

ანუ სარკის ტარტაროში.

ლანდარია 7 ცხადირათ ნესტორ ხებუასი.

თარგმანი გერმანულიდან კვაჭი კვაჭანტარაძის.

მოკვლევა სწარმოებზე:

ბოსტანში,

„ნაფარული“ — თ სასვე ბოჭკაში, მისტერ ჩემპერდენის კაბინეტში, ერკეტის თეატრში,

ავტომობილზე,

ორთავალაში,

ნაუნის რაიონ-სადგურში,

ზემელის აფთიაქში,

კუბოში,

მეფარეზე,

ენშაბინში,

H₂SO₄ რესპუბლიკაში და მარში.

სენსაცია... სენსაცია: ხებრესიონიზმი,

მარჯაინიზმი, ბიოთეროლოგია, ნატურალოგია, წუწუნინიზმი და ხედვრალიატი.

მოამქმედი პირნი:

მისი უღლებულისობა ტარტაროში პირველი,

მისი ცოლი დეჟუა მარის ასული,

საუკუნე წელში გატეხილი,

საუკუნე დოღაპია,

საუკუნე ბრინჯის ფეხებით,

კამბეტი,

ჰეირატო,

თფილსელი მილიციონერი,

მუნჯი ქათამი,

ქიქორული დასხლეთა,

მიკრეუმი მიკრეუნიანცი,

მისტერული მოხვერი,

ტარტაროშის მამა,

გასახოვარი კვრივი.

და ბერ-მოწაზნები, მატროსები, რომის პაპი, უჯარო გენერლები, ხალხი, რაკველი მესაზნარენი, ზანები, წულკაით შეპირბობილი, მოხუცი, მსოფლიო და ყველა მისი დამქაშები.

ანონს: არ შეშინდეთ, ექნება მისის ძეგრა და უზარმაზარი სიცილი.

პირველი ცხადირათი.

სტენა წარმოადგენს ცარიელ თავლით სასვე მწვანე მინდორს. ფარდა ნელ-ნელა იხდებდა, როგორც დაღლილი ძაღლის გეომეტრიული დამთქნარება. მოსაზნს ერთი მწიფე ზინდის ხე. სუსტი ბინდი თავს იბანს სარკეში. (შუქია: ტარუმეაღური აკივლება). გავარდებდა ზარეზანი. საშინელი სიჩრდილი. ქვეპაქუხილი. ზვიდიან ძღვის სისწრაფით ჩამოღობდებოდა უზარმაზარი სარკის ბურთი, გასკდება და ტარტაროშის მამა გამაჩნდებდა სტენაზე. (შოსიფერი გაბრწყინვალდება ბრლილი დიმიდიანი სინაულით).

ტარტაროშის მამა. თეთრად არის გამოწყობილი. პაუზა. გადადგამს მარცხენა ფეხს ცხვირის პარალელურად, დახვეწებს მთავრსავით და (ტონი ექსპრესიონისტულ უმარტოვით) დაიწყებს იალონის ხმით ნახათ:

შალოდ ფერფლი, ფერფლი... ვერფელი; მე შენ გაგაძობ მაგ ტყავს და შევეკრავ ქალაქებს, შენ საძაგელი შენ... (გულმოსული) და შენ... ჰში (კბილების კრაქუნის სიძვინია) მარკატ, როგორ გახდეთ... (გაისძის ქუხილის სინაზის აკივლება) ოჰ როგორ ცხვარ; ის იგვიანებს. (პირდაპირი მაშრუტით ხელზე აპყრობილი მშვა ზინდის ხესთან, მოსწყვეტს შინს და შესკამს. დაახვეწებს გავარდება მზეთ, ტარტაროშის მამა გაიყოფა შუაზე, მისი ორეული პლანე ზური გაოცებით მისცემს საღმეს ტარტაროშის მამას.)

მე შენ გამაცოცხლე... ცოცხალი... ახლა... ახლა... საშინლად დაცხა. (შეშინებული: მანერა კონუსის ბოზბაში) გული მერყავ... დილა მშვიდობის... (მუსიკა, აჟალსი). ტარტაროშის ორეული ქრება. თვით ტარტაროშის მამა მათემატეკური მიმიკით დაიძახებს ნერვიულათ: მათრახი ყველას (ამ დროს დეჟუა გამოდის სტენაზე, ტარტაროშის მამა გამოდებს ცაცებს და ორივე ზიიმილებანი... პაუზა. შემოდის კნტო, სამჯერ პირჯვარს დაიწერს) ვაჰ! მახლას... ცხეთი შტუცი გინახავთ? ბაღრიჯან სიღელ შეიოიზაზარ; გეურქჯან,

ქუჭაზე მოდღ, ქუჭაზე შე მუტრუკო შენა... გავიარიატ ტიფლისუ ვულკან ზაკრიბიტ.

(შემოდის მუნჯი ქათამი, კინტო თავს დაუტრავს და შემუნებული გაიქცევა. ქათამი გაიცინებს ციციწათელსავით და დაიძინებს. შემოდის ტარტაროშის მამის ორეული.)

დავიღალე, დავიღალე... აწ მაინც გაიწმინდები ცოცხლებსგან... სტინდესო, მოგეტა ჩემი ცოცხალი... დემოტო გაქნაქული, შეინახე ჩემი სული, როგორც თამასუქი... აღარ შემომოლია, აღარ შემომოლია (მუსიკა: აფორაიქება... ტარტაროშის მამა თავს გამოპყლეს ფარდლან, გაიცინებს და მიიმალება... კულისებლან მოისმის კინტის სიღვრება—არია ოპერა: „ჩერგონცები“-დან და „შეთიანზაზარ“-დან გრიზიშაილის მოტეზზე):

წველ კინოშო, ენახე როზიტა, ათი მუერი მივე კინოში; ხვირს ვერ ნახავთ ტარტაროშიდან, დიხრჩეი სულა წითელ ღვინოში. აჯან... აჯან... აჯან...

(მუსიკა „ყანწები“. სტენაზე გამოდის ორი მეგზოვე ფორთოხლის გულდებით. გაფრთხილება: არ შეგვიშინდეთ, იწყება დღეული):

პირველი მეგზოვე: (ბაქირაძის პან-გაიარ).

ეს არის გახურებული საშო. უნდა გავშორდე აქაურობას, იენისის ყველში აშშორდა დერგი, აშშორთი გიმა...

მამინ შუე თივას კევრცხი აშშობდა, აშშორდა როშვება შარებს—და შარი-შური ჩირით ვაქტობდა.

მეორე მეგზოვე: (არლანი დადა. მორტივი ტიკორის სინაზე).

საუკუნე გაფატრული რაში, თეთრი ღამე გადიცხაბა ქარში, მთეორემ ჩირგეზე დაახია ფაშვი, საქარში რაიგეენა შაშვი, ვერის ხილზე აქვითინდა ბეშევი, შავმა ზანგმა გაიშპორა ნაშვი, საოცარი პროექტობი დანიშვდა თავში, გაღმობრძანდა დედოფალი მოფარეული შაშვი.

(სახლის ქირის მიცემისთვის გამოავდეს კარში.)

მგელმა თხები ვადაცვალა ტავლი, ვიწრობას მთვარი ჩაუვარდა თვალში მწუხვარ ყველს გავგეყლიდან ვალში. ვი... ვი... ვი... ოხ... ოხ... ო (სველ მუსიკა... ფარდა ეშვება)

ტარტაროშის ფეხი.

იმეღმა პროლეტარულმა მწე-
ლებმა ვე უსმულეს ქარხნ-ს სახურავის
ახლად „ზო ჩახედვა“. აბროლემაფი

ნოე მხარში გიღვებით, აცოცლით ზემოთ,
და სახურავები ქარხნებს ახადეთ.
ბორბლებს, სრახნილებს ჩახედეთ ქვემოთ
ჩაუ. — „ახალი ფორტი“ გამოაცხადეთ.

ტარტარ.
და
მუშები

ვა, არ დაიმტვრეთ... ჩამოლით ქვემოთ;
ჯერ გაიციანთ შიგნით ქარხანა.
შერე ახედეთ ქვემოლან ზემოთ
— „შემდეგ შეჰქეითი „ახალი ხანა“.

სხლსური.

„ყოფილ აღამიანთა“

(„მრავალკემიერს ვეძებდი“ —ს ჰანგზე)
ჩვენს ძველ დროებს ვეძებდი—
ვერ ვნახეთ—ნეტავ სად არი?
სად არ ვიარეთ, მაგრამ!
ვერ ვპოვეთ მისი სადარი!..

რაც ვაგებითურდით, ბიჭებო,
შესრულდა ოთხი წელია;
ბალშევიცება, კისერში,
მაგრად ჩავკვიდეს ხელია!..

თუმცა ამბობდენ, რომ მაღე,
წავლენო აქედანაო;
„ანტანტა“ მოგვეშველება —
ჩვენ ზურგში ჩავცეთ დანაო!..

წავგართებს მამულ-დღეული,
და დაურებს გლახებსო;
ვედარა ვაგვიბედა—
გვიბრახუნებენ ფტებსო!..

ქარხნები მუშებს გადასცეს—
ჩვენ კი დავეტოვერ შშრაღზეო;
ვერ შევეურიგლით ამის, და,
გვიჭირს ცხოვრება ძალზეო!..

მუქთახორბას ჩვეულებს—
მთლად დავეფუჟა ჩუმეო;
აჯანყებაც კი ვცაღეთ, და...
თავზე დავცესხა წუმეო!..

სახპოთა ხელისუფლება
უფრო განმტკიცდა გზლიაო;
რად გქნათ? უკვე ძნელია
კომუნისტებთან შესლაო!..

მშრომელნი იმთ უჭერენ,
ერთსულოვნობით მხარსო;
ველარსად შევქვერთ, რადგანაც
კარგად გვისინჯვენ ფხასაო!..

აღარასიდან მოველით
ჩვენ დასახმარად შევლასო;
თუ პარტიებს არ ვითხოვთ—
სიკვდილი გველის ყველასო!..

დავებტებით მშვირნი—
სოფლად, ქალაქად, ტყეშია;
წყუელიც იყოს, ვინცა რომ
ჩავყვარა ასეთ ღღეშია!..

ჩვენს ძველს დროებს ვეძებდით,—
ვერ ვნახეთ დაქარგულიაო;
„ჩეკა“ რის ვნახეთ—იქ დავებვდა,
ტახტის ქვეშ მიბაღულიაო!..

ნაღვიღ აღამიანთა,
(„ჩუნჩიარა კუკუ“—ს ჰანგზე).

უკვე ოთხი წელია—
ჩუნჩიარა, ჩარია...
რაც, რომ ვავთავისუფლდით
და ვცხოვრობთ სხენარიაო!..

საზღვრებიდან გავედვენთ
ავუკარით მტრებს გულა...
მოვიშორეთ სუვევლა
წურბელა, აბაღულა!..

ყველა ვეგინდარების
წავიდა ძველი დრონი..

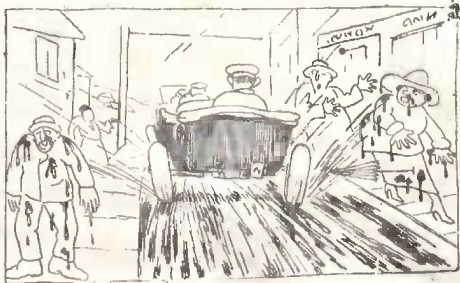
მ ე რ ი ს

ეხლა მშრომლები ვართ,
ქვეყნის ბატონ-პატრონი...

გვიყვარს შრომის სუფეა—
კომუნისმის შენება...
ძველ საქართველოს გულზე
ვიწვევთ ახლის შენება!..

ლომბ დროშის ფრიალით
გვკოცნის წითლად მწაიბრებ...
და ვინც ხელს გამოგვეწოდის—
ვიწვევთ ნეტარ ნაღიშებ!..

ნორჩი საქართველოთი
დარდი ვყარეთ უკუ...
და სიამით დაემღერით:
ჩუნჩაირა, კუკუ!..

ა ვ დ ა რ შ ი

გიგნა.

„იხედებო“ გურული სცენა.

მამისული ნუ წამიწყდება, კილომ
ვინცხამ რაცხა რომ დიწყო ბეუტუ-
რი მენწენიკობიაზე. თავს გაუფატრავ
ცხრაზე.

რავე გინდა ეხლა; თუ ქუა არა
გაქვს თავში შენ ოჯახ კეტიანო და
დაქტეულო, მაი დასაღესები თვლიდნი
თხასავით რომ გავგოშტერებია, ხომ
გაქვს პაინკ?

ბიკო, დაინახ რა ხდება ქვეყანაზე
და კიდევ არ აქაქანდგ გამოტყინებულ
ქათამსავით,

რომ ილაპარაკო ნატანების წყალი
ზეკით მივფავო, იგი მაინც ქვევით მი-
დღს.

როცხა ბოლშევიკები მოვიდენ, ჩი-
ვლითი; რამე, ვმ! ავინი სტუტრები
არაინაო; დიდი დიდი ოთხი დღეა მათი
ვდა; მერე აკრავენ გულდა-ნაზადს და,
პაპარდა—სახციბიდან მოვიდენ იქით
გულუღვანიანო.

შენ ნუ მომიკვდე კაი სტუტრები
არინა... რა ვიცი რუა, ავერ ოთხი
წელიწადი დამგვალდა და აი ხალხი
აზრითან არინა: მუშაობენ და ყოლი-
ფერს აკეფებენ. ყოველთვის უჩიკი-
ნებით, მარა, შენც არ მომიკვდე,
კულიდ არ გაუქანებიათ.

ხოდა, ახლა მინც, თქვენ ოჯახ
დავმუკულები, მიხიტი რომ წყალ წა-
ღებული ხართ და ხავს ნუ ვკორწია-
ლებით, თეგრა უარცხია.

სულოცვლილოთ, მეც ქი მეშინო-
რა ბალშევიკების... მოდი და ნუ შეგე-
შინება; რავე ნუ შეგეშინება, როცხა
ყველა ჩივოდა, რომე: ბალშევიკე-
ბი ქვეყანას დაქტევენო. ყოლი-
ფერს შეგეკამენო; უკაცრავად პასუხია
და პირისბსკენ მიქინა—ქალგეო ასე და
ასე უზამენო—და მეც ქი დღუგჯერე
ამ ლაპარკს.

ჰოდა მეშინოდა... როცხა შემოვი-
დენ; კილომ ნიუხ... უკაცრავად, პატი-
ვი აქა, დიდი შორიდება მო ოქროს
საყვირი.

აია, პირდაპირ სასაცილოა... ყვე-
ლამ წვერები გაუშვეს, არ იპარსადენ,
ბაღენს არ ნათლადენ და ქალებს არ
აზხოზდენ... ყოლიფერი მერეო, ბოლ-
შევიკები რომ წავლენო; მარა შენც
არ მომიკვდე; აი ბალშევიკები კეტი-
ანი მაგრად არინა და რას დააკლებს
ორი სამი ყაზილარი რომ ტყეშ დარ-
ბოდეს, გინდადა რაცხა ჯანდაბა ევ-
როპაა იქიდან ჯორდანიას ბაქი-ბუქი-
ობა.

ჩემი თავი დიდი ქვეიანი არ მეგონა
და თურმე სხევეზე უფრო ქვეიანი გე-
ვიღაო.

ერთხანს მეც უფურე, მარა როცხა
დღეინახე, რომ აი ბალშევიკები უკე-
თესლად აკეფებენ საქვს—მოგეტყეს ლხე-
ნა: გავიწინწილენ წვერი, მოვნათლე
ბიკო, მარა ბუტესი კი არ მყოლია;
ცოციათ ვავთახუმ და ყოლიფერი.
დაღუდვდი გული ჩემს ოჯახს და არ-
ხეინდად ვცხოვრობ.

ასეა ძმავო, თუ ვინმე კიდევ სხვა-
ფერითი ფიქრობ, დაღუპულხართ კაცი.

რამდენჯერ ძალდი კუდს გააქანებდა,
იღენი ომი იწყებოდა, მარა ერთი იგი
მითხარი, ცინ გაბედავს ბოლშევიკებს
ომი გამოუტყდალს.

მისვენებული ვართ. მშაო, ახლა და
ჩვენ ჩვენი საქმე ექნათ.

ზურნა.

სტუდენტების გვხვარობა

ბილეთების კასსთან წერობესავით
ვიღებთ რიგში. წესრიგის დამცველნი
საუტყოოდ ასრულებდენ თავიანთ მო-
ვალეობას. ცხრა საათის განმავლობა-
ში რიგი არ შერყევულა: რიგში მდგომ-
ნი ერთ ადგილას იდგენ; მხოლოდ
რიგს გარეშე მდგომებს აძლევდენ სა-
შვალეობას ავლო ბილეთები და საქა-
როთ განწოტობდენ სადგურს, რაია
მწყობრად მდგომ რიგში მყუდროება
და წესრიგი არ დაერღვით. მღერ რი-
გის ბოლო ნაწილიც მოიხსნა, რადგან,
ცოტადი არეულათ იღვა.

ჩვენს იქ დგომაში სადგურმა სამი
მატარებელი ვაისტუმრა. ბოლოს რო-
გორკ იქნა, მვედწიეთ კასამდგ, მაგ-
რამ კასის კარები საქართო მიხურეს.
ვინც ჩემს უკან იდგენ, მათ საიდანღც
ჩემად აიღეს ბილეთები და ვაკვებენ
უკანასკნელ მატარებელს; ბევრი დევ-
რჩით და იძულებული ვიყავით დავყო-
ლოდით „მაქსიმ კორკი“-ს.

რადგან ეს მატარებელი დიდი ხნის
დამსახურებელი ყოფილა, ამიტომ ყო-
ველ სადგურში მის პატივისცემით იდი-

და ლ მ ა რ თ ი

კ ა რ გ ღ ა რ უ ი .

ხანს აჩერებდნენ. მის ფანჯრებზე გაფენილი იყო ყინვის უშვენიერი ხალჩები.

როგორც იქნა სამტრედიის მივლინით და მოუსვით სახლისაკენ. გზაზე ღამის სიმშენიერებე სიმღერის საღერღელი ამიშალა და დაიწყებ სიმღერა: შაგებ წლი და მე, ვალკო და მე მივდივართ, მაგრამ გზა არ ირღევა. ქარი ჰჭრი მძლავრი, მე მომდის ჯავარი;

რომ ჩემს ფეხებს ქვეშ გზა არ ირღევა. აზნაზავი მუხუნება:—რა ღროს სიმღერაა, ღამის სული ამოვყვარეს სიცივისაგან.

— ებხი ჩემო ძმაო, ჩემი ღრო ახლათ, ევრაყინ გაიგონებს; თბილ ოთახში და ხალხთან სიმღერა შენთვის დათმობია. მივიღი თუ არა სახლში, მაშინვე ცეცხლს დავანთებ და ორი საათის განმავლობაში კანი ძვლის გავითებ.

ღღსენსაწულელებზე მეზობლები ბილოცავდნენ: «გაის ამ ღღეს ასეთი ბენდინერი ყოფილიყოთ...» აღბათ არ იტოვდნ და ისე მწყველდნენ.

ერთი თვის განმავლობაში გვარიანათ მოვსვენებდით სოფელში. ამ ვამდ ისევ თაილისში ვართ და ისევ დაიწყო ჩენი «ბედნიერი ცხოვრება».

ღარბი.

სოფლის მონანიება.

ქ. ფოთში დაიწყო ქეშპირტად ახალი სარწმუნოებრივი ხანა, რაც ფოთის სოფელოვანებს ეცნობა ზარების განუწყვეტელი გუმუნით.

ბევრი სასოება ვაღვიძებული მორწმუნე სიხარულისაგან ქუჩებში ქეთიინებდნენ და მეტანებებს აყვებდნენ, რის შემდეგ საყდრისაკენ მივბოდნენ, რომ მოესმინათ მოძღვრისაგან უშუალოდ ღვთის მიერ შთავრებული სიტყვები. აქ სხვა მორწმუნეთა შორის მეტ გავექანე.

ჩემს ვაბარებებს სახლდარი აღარ ჰქონდა საყდარში შესვლისა, როცა საყურთხელის წინ ავღლობრივი ვაქრების მელდენი დავინახე, რომლებიც ჩემზე უწინ მოსულიყვნენ და ღვთის შრომის ხატის წინ იატაკზე თავებს არახებდნენ. ბევრი არ მიუფიქრა; მეც იესო ქრისტეს ხატისაკენ ვავექანე და მის წინ ისე მძლავრად დავახალე თავი იატაკს, რომ შეწინებულნი მღვდელთმთავარი რელიგიურ ექსტაზში მოსულს რომ თავი არ მოშველა, მეც და ვამაკავა.

მეც მეტი რაღა დამჩინებოდა; ვახეტბილი უშობლი, რომლის შეხვევაზე სასტიკი უბარი განვაცხადე, ვიღებო და შევცქეროდი იესო ქრისტეს სურათს, რომელიც კმაყოფილებით მიცქეროდა და თითქოს მიპრდებოდა მეორედ მოსვლის ღროს მეცამეტე მოწაფეთ ამიყენდა.

მაგრამ ჩემი სარწმუნოებრივი თავმჯავარობა მაინც უშლახული ღარ-

ჩა.—როგორ მომასწრეს სხვებმა ელესაიაში მოსვლა! მაშ იხინი ჩემზე უფრო ღვთისნიერები ყოფილან?

ვანივრახებ ეხლა წმინდა გიორგის ხატის წინ განმგვარო თავის რახებნი, მაგრამ ამ ღროს მომესმა ჩემი მეზობლის ხმა:

აღბად ის მანდილოსნები ღმერთის სთხოვენ კოპერატირის გაკორტებას!— აქ კი ჩემი უბირატესობა აშკარად ვიგრძენი, რადგან მე თხოვნიდა არავინ შემოწუნებია და ჩემს ვანზახავასაც თავი დაენებე; შოლოდ წმინდნი რომ რომ ჩემზე გული ნაყოფი არ ღარჩენილიყო, ვამოებრუნდი და სოსო კლიდაშვილის სიგრძე სანთელი აუნთე. ერთხელ კიდევ შევავლე თვალი იესოს სურათს და ჩემდა უნებურად გამასენდა «ითხვა პასუხის» საღამოზე ანტიქრისტე სევერიან მუსერძობის სიტყვები იესო ქრისტეს ბუშბონის» შესახებ— «რომ მაიაიმს სული წმინდა ღმერთიც ვარშეებოდა და რომ იესო არალოვალური გზით შევქინა მაიაიმს სრულიად ჩრახტნა!» ჩარიაიმს ბიუროს ნება დაურთველოდა.

აქ კი ვევენი აღმეძრა, რადგან ამის შუავსი რომ წინადაც ვამგვარა, მაგრამ ყოველივე ისევ ეშპაკის ცდუნების საქმით ჩავსთვალე და ისევ იესოს სურათის მივაჟყარ თვლდეი!—მაგრამ ვი უნებდურებას: მისი სულითი ვეღარ ვიციანი; მას უკვე მივლი სასტიკი ვამომეტყველება და მრისხანე თვლდებით ანთებმას მივზავნიდა.

აქ უკვე ვიგრძენი, რომ სული ეშპაკს მივკიდე და თავდავიწყებით ვავექანე მზის სურათისაკენ, რომ ცოდვების მონანიების მიზნით მის ფეხით ისევ დამეწყო მზურავლე ვეგრება და იატაკზე თავის რახებნი. მაგრამ მორწმუნეს საზოგადოებაში ზოგს მე შეშლოათ მოეკენენ, ზოგს კიდევ კომკეშრელოდ (მოუხედავთ იმისა რომ ავტრ ორმოც წელიწადს ვთავებ) და რომ ქრისტეს სურათი არ დამეტტრია, მეცენ მორწმუნენი და მარჯვენა ვეგრდებში მითაქეს. მაგრამ არც მე დანებეულვარ და იმ წამში ქრისტეანული მოძღვრების თანახმად, მიუშვირ მარცხენა გვერდცი, რომელსაც როგორი პატივი სცეს, მე აღარ მახსოვს.

ეშპაკის კერძი.

გაზფხულის ჰანგეგიდანი:

(ვუძღვნი საფრანგეთს)

იმას არ ვიტყვი წინეთ რაც იყო,
ეს ყველამ ვაძით, გავგიგონია;
ცხლა ქვეყანა ორათ გაიყო
და საჭიროა, ასე გონია,
ამ გაზფხულის სისხთან ერთად
ევროპის „საქმე“ს ახვალთ ფარდა:
ვისაც იქ თავი გამოაქვს „ღმერთად“
და არაინ სწამს მის თავის გარდა.

ასეთი „გმირი“ არ არის ერთი—
ყველაა მუშის შრომელის გარდა,
აბა რას ნიშნავს „მხნე“ საფრანგეთსა
გაზფხულზე რომ გაეცხნა მად?

და გვიღერეს როგორც ძალდი ბებერი
თქვენი შექმნა, გვიღდა—გვეწაღდა
რას. იზამს ალბათ თუ მოენატრა
მუშების ხორცის სქამოს მწვადია.

თავის ებოში საცოდავ მუშებს
გაძრო ტყავი, ხორცი—ბილია,
—ახლა მოუნდა საპკოთა მხარე
ასწია მალა ცხვირი—ცბილია,
ისუნთქავს, ეძებს საიდან ნახოს
ხრიკები მადის ვასასწორებლათ.
როგორც მელია ჩენ გვიფიფთაღებებს
დაიწყო უკვე ფრკის სწორება.

ციც, შენ ქოფაკო, (გინდა ფინია),
ვერ დატევი კანში ბიძია?
იქნებ ეშმაკი, შეგიჯდა ტინიში
მუშების ცოდავმ გამოგიწია?..

ჩენ სად გეცალია, რომ მაგ შენს
ღრენას

ყური ვათხოვთ საფრანგეთ „მიძა“
მოუყელ ცოტა ტლიკინა ენას
თორემ შენთვისაც მზათა გაეპქმე მისა..

ჩენ გაზფხული მოგვადეა კარზე
ბვერი საქმე გვაქვს, არა გეცალია,
თუ შენი „ქვეა“ გავიგდეთ განზე
უკაცრავათ ვართ შენთან ძალიან.

ჩენში ოფელსა ღვრით და შრომიით
ცხოვრობთ,

შენ კი სხვის სისხლში ღღვს თიხანებთ,
აბა გვითხარით, რით ვაგისუქდა
ამხელა ჩუმბუ, უშრა ლიბებ?

შენ რა გონია მაქ ჩვენი ძმები
შენს თავებობას ვერ მიხვდებიან?
არა მურიია.. ძალიანს ცდები,
დამშვიდდი შენთვის ისა სჯობია.

შალონი,

ქ ღ ვ ნ დ.

იოსებ იმედაშვილს.

მისი ოცდა ათი და მისი ჟურნალის
ხუთმეტი წლის მოსალოდნელ „იუნი-
ლი“-ს გამო.

იოსები ჩამაცივდა
—დამიჯერე, ჰამე...
„იუმილო შეილი“ ნუ ხარ
დამიწერე რამე.

რა დავსწერო და რა უთხრა
ამ ვიშაღ ვარ მუნჯი.
(უგონორაროთ წერა
ჩემთვის არის ფუქი).

ძველი აღარაფერი გრწამს,
სულ დაქარგვეფსია.
(წარმოდგენას სად ვაშართავს
„უქანობო“ დასია).

პროლეტარის მწერალს ვაგზარ,
ხელთ გიქირავს კალამი.
(ნოე ზომღეთელისაქენ
კურთხევა და სალამი).

თეატრში აღარ დადიხარ,
ვერ ვაიგე „შვიგელმენე“.
(საღამოებს ხშირად მართავს
ღვლილი შოთა და ეგვენი).

ექსპარზოსია ქრისტეფორემ
წავიბილწა სიონი.
(გამოვა კი ოღვსმე
ახლად „კავკასიონი“).

ვანაცხადე: ამ სწუხონშიც
წავე „მალსტრემ—ლატავრია“.
(ნეტა როდის დისკრულდება
სოლომონის ლატარავა?).

ჩემგერლენიც აღარ მოგწონს,
გაქრა შენი აღმადრენა.
(ნეტავ ცხლა სად ვადავკეთ
ქართულ მხატვრებს გამოფენა?)

ნუ უღალატე შენ შენსა მუხას
რაც უნდა კარზე ქირი მოვადგეს.
შე შენს ჟურნალში ვკითხულობ მხო-
ლოდ:

„საქმე რომელიც უნდა მოგვარდეს“
შენი ჟურნალის ტირავს კი
ნელ-ნელა მატე, მატე,
(თუ გიყვარდე შენს ჟურნალში
ერბოულ კიდევ მეც დამხატე).

უცნობი.

უცნობი ახალგაზრდა.

სადილობის შესვენების დროს მე-
მანქანე ზაქაროსთან მივიდა უცნობი
ახალგაზრდა კაცი და ჩამოუგდო ლა-
პარაკი.

—ვისაც არ სურს სიყველი, მან
უნდა უსათუოდ დაზღვევოს თავისი
სიცოცხლე..

—ეს რა მოსაზრებოთ?—ღანტე-
რესდა ზაქარო.

—მრავალნაირი!—მოუჭრა სიტყვა
ახალგაზრდა უცნობმა—ვანა ცოტაა
უბედური შემთხვევები! უცეარი ქირი-
ლომბა, ხელ-ფეხის ან კისრის მოტება,
ავათმოფხობით სიყველილი, ეტლით ან
ავტომობილით გასრესა, მოხუცობი-
ლობით გადაცეცელება, აუღდა ავი
კლონის მერე წუთისაფელის გამოსალ-
მება—ყველა ფერი მხედველობაშია მი-
სადები!

ზაქარო ჩაახველა და ექვიანად
ათავალ-ჩაათვილიერა უცნობი ახალ-
გაზრდა.

—თქვენ საიდან ხართ, მოქალაქე?

—დამზღვევი საზოგადოებრივან!

მორცხვად ჩაილაპარაკა უცნობმა.

წუთს სიჩუმე ჩამოვარდა.

უცნობი ახალგაზრდა მიუჩოჩდა ზა-
ქაროს და განაგრძო:

—მე მყავდა ერთი ნაცნობი მეძან-
ქანე, რომელსაც ხელი წააგდებია
მანქანამ. კიდევ მყავდა მეორე ნაც-
ნობი მეძანქანე, რომელსაც ფეხი
მოსჭრა... მერე როგორ ფიქრობთ
თქვენ? პირველი დაზღვეული იყო და
მიიღო დაზღვევის ჯილდო; მეორე არ
იყო დაზღვეული და არც ჯილდო.

მიუღია... ეს არაფერი! კიდევ მყავდა ერთი ნაყენი მემანქანე, რომელსაც ცხირიდან თავი წაძრო, მერე როგორ გვარიათ! შემდეგ მოვიდა გონს და მთხოვა დაზღვევა, მარა უკვე გვიან-ლა იყო...

ზაქრომ ამოიხარა და თანბაქოს მოუტოდა უცნობი ახალგაზრდა განაძნობდა: —...მაგრამ, მაგერაში, კიდევ ერთი ნაყენი მემანქანე მყავდა, რომელსაც აგრეთვე წაადგებია კირიდან თავი, მაგრამ ის თავის ღრობაზე იყო დაზღვეული და მან მიიღო კიდევაც დაზღვევის ჯილდო, რითაც ინუგუა თავი.

— რაც მართალია — მართალია, — ამოიხენება ზაქრომ, — იო, მაგალითად მე...

— რა თქმა უნდა, — გააწყვეტინა უცნობმა, — უბედურ შემთხვევიდან უსამოვნების მეტი არაფერი ხეირი აქვს აღამიანს...

— ხეირი კი არა ის არ გინდა! — განაგრძო ზაქრომ. — აი მე...

— ზედათ! — აღტაცებით წამოიძახა უცნობმა, — თქვენ მე მეთანხმებით ყველაფერში. მაშ უსათუოდ...

ამ დროს ქარხნის საყვირმა ამცრო მუშაობის დაწყება და ზაქრო იძულე-ბული იყო მიტოვებია უცნობი ახალ-გაზრდა.

მუშაობის გათავების შემდეგ ზაქრო გამოვიდა ქარხნიდან. უცნობი ახალ-გაზრდა იქვე კარბში იდგა.

— ყველაფერი მშვიდობიანათ არის!

— კითხა მან ზაქროს.

ყველაფერი რაზეზე!

ზაქრო გაუღდა გზას სახლისაკენ. უცნობი გვერდში ამოუდგა და გაჰყვა თან.

— ამასწინათ ერთი უცნობი ქალი ვაი-კულიტა ქუჩის მოძრაობაში, — დაიწყო მან, — მარა არ ყოფილიყო დაზღვეული და ამიტომ არც ერთი კაპეიკა არ მიუღია დაზღვევის ჯილდო. დაზღვეული რომ ყოფილიყო, უსათუოდ მიიღებდა ხევარ ჯილდოს.

— ნამდვილია, — სთქვა ზაქრომ, — დაზღვევა კარგი საქმეა... რაც მართალია — მართალია...

— თქვენ ნამდვილი შვენებული ამხანაგი ხართ, — შეაქო ზაქრო უცნობმა.

ზაქრო შეჩერდა.

— ესეც ჩემი სახლი, მოვედით. მშვი-ლობით!

გამოვიდა თუ არა სახლიდან მეორე დღეს ზაქრო, პირველთა ყოვლისა თვითონ მოჰქრა გუშინდელ უცნობ ახალგაზრდას.

— ხომ მშვიდობიანათ გამოიძინეთ? — მოიკითხა მან ზაქრო.

— ვამდლობთ, მშვიდობიანათ?

— ერთი ჩემი ნაყენი დაწვა ძი-ლათ საღამოს და დილთა ის მკვდარი იპოვეს. გული გასკომოდა. მერე როგორ ფიქრობთ თქვენ?

— ფიქრობ, რომ ის არ იყო და-ზღვეული და არ მიუღია... — თქვენ საიდან იცით ეს ამბავი? გაიყოფა უცნობმა.

— ისე, ჩემით მივხედი.

— ეს პარდაპირ გასაკვრეველი საქმეა!

პირველად ვხედავ აღამიანს, რომე-ლიც ასე შვენებით უუარებდეს დაზ-ღვევის საქმეს...

ზაქრომ მორცხვით უუყუბა.

— რადგან თქვენ ასეთი შვენებული ხართ, უსათუოდ უნდა დიზღობთ თავი! — აღტაცებით შესძახა უცნობმა.

— დიდი სიამოვნებით, ჩემო ქე-თილო, მაგრამ...

— რაღა მაგრამ, რა! — მოუთმენლთ შეიტყობა უცნობი.

ის უსულოთ გაიცეხული ეგლო მკვდარი.

მოწყველმა ექიმმა აღნიშნა მისი უცრათ გულის გახეთქი სიკვდილი. მან ვერ მიიღო დაზღვევის ჯილდო იორი. მიზნის გამო: ერთი ცირომ, რომ ის მკვდარი იყო; მეორე იმი-ტომ, რომ მას თავის ღრობაზე არ დავს-ლო თავი მოულოდნელ უბედურ შემთ-ხვევისაგან.

სადგისი ტომარაში.

მ თ ი ძ ე ს ე ა ს ა ჭ ი რ ი
(იზრალი სცენა).

იმე რა იტყვიან მორთ მოსვლაო სწორედ ეს არის... თავს და თვის, ავტო ერთი საცენი მოთოვა. რაც მქონ-და სიმინდი თოლომდის გამოეკვრებე და ეხლა ქე ვზივარ სახლში გულ-ხელ დატრევილი.

არ შეგეპოთო ჭირმა მე აფერი მი-შავდა, რომ ამ დარუნა გოგოს არ ვეველოლებე ეს ქვეიანი კაცი და თემ-ში ცნობილი. ოუბა მზარი ჩემა ქკუსის კოლოფმა მაკირინვას, დამიწყეს ჩხუ-ბი, შექმეს წუწუნო. ქე არ შემაძლეს სახლში შესვლა.

რავა, სლოლომონას გოგოს შიხროტ-ტი უნდა ეცვას და ჩვენ დარკიასა ფაღენო? ხომ დაბერდა სახლი გოუ-თხოვარი...

ალარ მომწვენ. გაევიღე ღვინო წლის მოსავლი, ავიღე ექვსი ჩერკონ-სტი და გოუღევი გზას.

ბუკო ზესტაფონში რა მოგებით ყი-დულბო საქანოლეს, რომ ბათუმში მიღიხარ? მამა შენი დადიოდა ბათუმში ის სავაქროთ, თუ პაპა უნო? მაგრამ შინაურების ჩიჩინით თავი ისე ამენა, რომ სტამბოლში წვივდოდი, ოღონდ თავი დამეხწია მაკირინის საყველური-დან...

— რავა ღმერთი გამიწყვრებოდა და რავა გავადამიდი ფეხს თუ ამისთანა ზამთარი მოვიღოდა?... ის არ მერჩია, რომ ღლიშანში ორიოდ დღერი შეშა მომეჭრა, მაგრამ კაცს რაც უყვრია მუხლზე, ის არ ასკდება.

ჩავედი ბათუმში. კი მოგეცა, კი ის ყოფილა... ზესტაფონი იმასთან ღვა-ნითი გამჩინდა... მივადეკე ჩვენებურ მიკიტანს გოგოვი ღვინო შევსე; იქნებ იცნობდეთ, იქვე აქეთ სტანციის პირ-დაპირ დუქანი

აუხსენი ჩემი გაკვირება, მოუყვიე ჩვენებურ ამბებს... იცოცხლეთ და

— ისი, რომ მე, როგორც შვენე-ბული, უკვე დაზღვეული ვარ!

ამის გაგონებაზე უცნობი შეტოკდა, დაბარბაცდა და მოწყვეტით დამე-ბარს.

ზაქრომ მას ხელი სტაცა და მონ-ღობა ზეთ წამოყენება, მაგრამ ამოაო:

მეც ვიცოცხლე გიორგიმ მე პატივი მცა... იმის პატივცემას ვინ გადისდის!

იმ დამეს იქვე მომასვენა თბილად ქუნვაში. მეორე დღეს ჩი დამალევირა, შობილოტი მომეძრა, ბილეთი ამიღო, თან ცოტადენი დარიგება შოძკვა, რომ გვაშო და წავართავარ.

იმე, სად მიქტანი, სად ფართლის ვაჭრობა... ალბად გიორგის ბვერი ღუქნები ეწენება თვარა, ქე რავა შეიძლება ღვინით და ფართლით, ვაჭრობა.

ჯერ მეორე სტანციას არ ვიყავით მოსული. რომ შეუქნა საყამებ ქვეშ ძრომილი. ჯერ ვიფიქრე: ალბად მატარებელს ყინაღები დეცენთქო, მაგრამ რომ დღეუკირი-ქე შევხედე რომ ხარკვა იყო.

აბა, ზოსინე თუ შეგმილია სდუთე თავე—გვიფიქრე გუნებაში და რწყილივით წამოხვტენი, მაგრამ თურმე იორვე თაიდან იყო ხარკვა.

დეიკარვა შობილოტი... ისე დეიკარგოს მაკარებს თავე და არ დასაცდენი დარიკია... დიედუა მთელი წლის ნაშრომი.

ბუქო! რომელი პირები მესტელოდა. რომ გიგოს გამეწაწყობად ბათუმში წავედი? ვხივარ ახლა სახლში ვაყნულ ბუხარათს—უღვინო, უშემო და ექვეტ ნაყარს. რა მინდობა ბათუმში? „ქალი შინ არ ვარგობა და ვარდ სანადიროდ ვარბობა“. სწორედ ასეა ჩემი საქმე.

მელა-კუდა.

დექეშები.

ტარტაროზის საკუთარ აგენტებისაგან.

გორჯაანი. სახალხო სახლი სიბერის გამო სიკიოს აიბრება ვამჭავარებას, მაგრამ მარჯვეთ შეყენებულმა სიმა ბოძმა შუა გზიდან დაბრუნდა სააკიოს.

გამოწვევარიშებულთა, რომ თითო მათურებელი წარმოდგენის დასრულებამდე ჰყლავებს ნახევარ გირვანქა ბოლს. (ღამის და თამბაქოს ნარევი). შობლის ისანაზღაურებლად ვანზრახულია ბილეთებზე ფხის მომატება.

— ვინაიდან თბილისის ვახუთები გურჯაანის მხოლოდ ნაკლებ სწერებზე და სილნლის ვახუთი კი ქება-დიდებას

ახამს, ამიტომ სამკითხველოსთვის ვამწერელია მხოლოდ უკანასკნელი.

— წარმოდგენის დროს ბუდილად ამოხტა დეკანაზდრე ალიხანოვის რეორგანიზა და დასწრე საზოგადოება აფერიაქა.

იბი.

საჭრელია. ადგილობრივ მოქმედვე ვაერთიანებულ კრებაზე თამადაზა წილად ხვდა „სახალხო გამოძიებელ“ ვალიკოს, რადგან ექიმების გამორკვევით მას შავარი კუვი ჰქონებია და შესძლება ღვინის ღიდი რაოდენობის მოხედება.

— ადგილობრივი ქალაქის უმუშევართა არტელის საქმეთა მმართველი დავილდოვებულ იქნა ერთი სადღუნე შენობით, მხოლოდ გამგის ჯილდო ჯერ გამოუკვეველია.

— ამავე არტელის ფურნეს წმიდა შემოსავალი დარჩენია: ერთი დამტყრული საშავარი, ორი დახუთული ტომარა, სუთი ფუთი ქატო, სამი დავითარი ნისიებით სავსე და ფურნის გამგეზე გასეხებული შ. შ. კაპ. ფული; მხოლოდ გამგეს კი ხბოიანი ძროხა და სხვა „საოჯახო“ ნივთები.

ზიბო.

ბორჯომი. აღმასკომის თანამშრომლებმა ვადასწყურტეს ახლო მომავალში მოიწვიონ ლოტბარი ფოცხვარიშვილი თავისი ხორათი და დასაფლოავონ თავინათ ობანი თვის ჯამაგარი. გამოსმუშოდებელ სიტყვას თანამშრომლების დავილებით წარმოსთქვაშს აღმასკომის ბუხვალტერი დათიკო შარაშიმე.

იქიდანვე წარაშყვებით დაროსულად 15 ქალი: ამათში რამოდენიმე უკვე დაიღვინდა.

— ხუთმა კაცმა თავე ჩამოიხრჩო ქალის თემბზე.

— მილიკო ელუნწიანი. პური ძვირია. ჰავა ნიყიერი სიცივე—ქუჩაში 14 გრად. სითბო—აღმასკომის კაბინეტში 90 გრად. ყინვა—სამად თანამშრომელთა ოთახებში 49 გრად.

ნძრევა საჭრანობი და შობრია, თუმცა სახლები არ დაზიანებულან.

— სალაროში ყოველდღე ჰყლავენ ფულის მიმღებს.

— მგლებმა აღმასკომიდან გოიტაცეს ბუქვალტერი; ვთხოვეთ თუ მკვდარი ნაწით დასაფლოავეთ; თუ ცოცხალი ნაწით—მოჰკალით; სულ ერთია, მინე ვერაფერი ვაგვეკეთა.

შიკო-ლიკო.

შორაბანი. „ეპოკ“ ს გამგეობამ დიდი შორსმჭვრეტლობა და ვაჭრობის უნარიაზობა გამოიჩინა. მოიტინა, კონსერვები, ხიზილალა, ქიწმში, სამი ვაგონი დასაბილი სიმინდი და ცოტადენი ფართალი, რომელც გაინაწილეს თვით თანამშრომლებმა.

გამგეობის ასეთი მოქმედება გასამართლებელია: კარგ საქონლის ყიდვას გლეხობა ვერ შესძლებს. ამას გარდა ადგილობრივ ვაჭრებს ვაჯუიღვლი დარჩენობით თავისი საქონელი. მუშტრებმა რომ თანამშრომლები არ შეაფუონ, ამისათვის საქონელს და კრელიტს აძლევენ თავიანთ ნაცნობებს.

ამ ვამდ გამგეობასა და კერძო ვაჭრებს შორის არ არის ანტაგონიზმი; პირიქით, დიდი სალოდარობა სუფევს.

გამგეობის დიდი მადლიერი არიან აგრეთვე ამავე ვაჭრების მადლიერის ვირთავენი, რომლებიც ყარამაღას გადადიან გლანების მიერ დაწუნებულ დამალ სიმინდზე.

ნათქვამია: ყვეს არ ჰქონდა და ზუსტ ვაჭმონდა.

ცენტრში არაფერი ჰქონდათ და სოფლებში გახსნეს ვანაყოფილები. ალბათ ურდელი უმუშევრების შემცირება, მაგრამ მაღე თვითონონც დარჩებიან უმუშევრებად.

დავიდარაბა.

ზეტატფონი. დამის რვა საათზე მილიკის უფროსმა თავისი შემადგენლობით ალყა შემოარტყა მგებს. ხანგრძლივი სროლის შემდეგ მოკლული იქნა ბეტერი დეკა ძალი, რომელსაც დარჩა ცხრა ღღევი“.

გორველი.

დ. მარტვილი. ადგ. გლეხკომის „წითელი სასაღლო“—ს მუშტრები ბლომათა ყავს, მაგრამ ყველაზე უფრო ღვინის ერთგული მუშტრია გლეხკომის თემბ-ჯგომარე ა. ჩიქენია. რათა სასაღლოში დამყარდეს წესრიგი და ადგილი არ ექნეს სითურაულს, მან ვადასწყვიტა სასაღლოს ყველა ღვინო თვითონ შესადა და თავიანთ აპკინოს ყოველგვარი უსიამოვნება მუშტრებს.

ამის გარდა სხენბული პიროვნება სხვა ღირს შესანიშნავი საქმეებზე აკეთებს. ამას წინეთ ის ვაგახნილი იქნა

*) მკვლევებს ევალება საღლი გადართობის, მოხლ ღვეცებს ზრუნველობა და ფუტობა გაუფუტო.

გლტხობა რაიკომიტეტის მიერ ქ. თბილისში სადაც, რადგან ამხ. ხომე-რიკითან (სოციალ. უზრან, კომისარ) მისვლა ვერ მოახერხა, ინახულა ძველი ნაქონობა მგებარები და ორი დღე როგორც იყო თბილისის რესტორანებში დიდი ვაი-ვაივლახით ღვინის სმაში გაატარა. აქედან მობრუნებისას გამოიარა ქალ. ქუთაისში— შეიძლება აქ ჰაინც აილო ვინმესაგან კრედიტით პურის ფევილი გლვტხომის ფურცისათვისა. ამ აზრის განსახორციელებლად მან მიმართა შემდეგი ღონის ძიებას: პირველად ის, როგორც ქრისტიანი კაცი გაეშურა წმ. გიორგის ხატს აუნთო ორი მანეთი ნახევარის სანთელი შეიძლება ამავე ხელი შემოწყოს ამ სქმის მოვარებაში. რადგან სახელწოდება სევექ. დაწესებულებებში ვერ ხდ ვერაფერს იცნობდა, უმჯობესად ენო მოგონება ისევე აქაც ნაქონობა მშა-რებები, რომელსაც მოუყარა თავი სასა-

დლო „მედველ„ში და იქ ათიოდე მანეთის ზარალი მიაყენა რესტორანის პატრონს.

ამ მგზავრობის დროს ბევრი არასფერი დაუხარჯავს — სულ 50 მანეთამდე და ისიც სახალხო ფული.

ტკიცია.

ნიგეზიანი. (გურია) საზოგადო კრებამ ერთხელ დაადგინა ესე რასპუტინისათვის ღირსების ადვეტა და მისი გადასახლება, ვინაიდან ამ ბოლო ხანებში მოსალოდნელი შეიქნა ნიგეზიანში ში მხოლოდ ამ გეარის გამაროვლებმა.

სუშუტური.

ქ. ჭიათურა. — მგლებს შიშისაგან თავხარდაცემულებმა იერიში მიიტანეს ძაღლებზე— დაჭრილი ძაღლები მოთავსებულია რკ გზის საავადმყოფოში.

სამოქალაქო პანაშვილი გადაიხადეს მგლებს თავდასახისაგან უზენებლათ გადაარჩინელი ვ. ციკიშვილი.

განსაკვივრებელია ის, რომ ერთერთი მგელი კრელი და ყურებ დაჭრილი ყოფილა.

ტუქული კი არ არის: შიშისაგან თავზარ დაცემულს „კამეტი მღვდლათ ენებნობდათ“.

—სამთო-მადნო პრეფ-კავშირმა გადასწყვიტა მოაწყოს სპეციალური ექსპედიცია უგზო უკვლოთ დაკარგულ 3/8. მდივან ე. ბახტაძის აღმოსაჩენათ. ფიკრობენ, რომ ბახტაძე მგლების მსხვერპლი ვახდა თბილისში რუსთაველის პრესპექტზე სვირობის დროს. ვინაიდან განათლების ინსპექტორ ე. დვალაძეს ამ ბოლო ხანებში დასჩემდა სიყვითლე, ამიტომ ექიმების რჩევით ის ღებულობს განუსაზღვრელ დოზას შავი ღვინისას. შემდეგი საუცხოვია. ე. დვალაძე სრულიად განიკურნა სიყვითლისაგან და დასრულდა სიწითლე.

დმ: ბ. მ. და ამხ.

საქართველოს სოციალისტურ საგჭოთა რესპუბლიკის
 ოთხი წლის შემოსავალგანახალის
ანგარიში

შემოსავალი:

1921 წ.

განხალი:

საბჭოთა ხელისუფლება.

მწიწყალი, ფაბრიკა-ქარხნები, ბანკები და სააქციონარი საზოგადოებები, საეკონომიკო სერვისები და საეკონომიკო დაწესებულებები.

დემოკრატიული რესპუბლიკა დამოუკიდებელი კრებით, დუენ-ნახევარი მიწისტრები თავიანთი და არა თავიანთი პარტი-ბარხანით,— ფართულდობით, ბრინჯ-შაქრით, ნახ-ფარდავებით, ჯვარ-ხატებით და სხვა, რომელთა არიცხვა შეუძლებელი შეიქმნა, რადგან ფინანსთა და მომარაგების მინისტრები სამადგარეთე გაიპარენ.

1922 წ.

საბჭოთა კონსტიტუცია, რევოლუციონური წესრიგი, სარწყავი არხები, თუჯის ქარხნის და მრავალ ელექტრონთა სადგურების საბირკვლების ჩაყრა და სხვა,— ფუნქციონა თიერ პურამდე და ზიზოლ პიზოლა ფარულდობამდე.

უთავბოლობა და არე-დარევა: დემოკრატიული რესპუბლიკის უხეირო ნაშთები. რამოდენიმე მოუსყენარი პირები მათი გაცრუებულ იმედებით.

კომუნისტური პარტიის რამდენიმე უფარგისი წევრები.

1923 წ.

რევოლუციონური წერსრიგის გამტკიცება. მუშათა და გლეხთა თანაგრძობა. მემამულეებზე და ცალესია-მონასტრებზე დარჩენილი მამულები და სხვა ძვირფასი ქონება.

შეუგნებლობა, ცრუმორწმუნობა, ხუცები და ბერ-მოლოზნები. მასებზე მენშევიზმის ზეგავლენა.

1924 წ.

ჩერგონცები ლითონის ცვლებით გამტკიცებული. მშრომელი ხალხის სრული თანაგრძობა. ათასობით კომპარტიის და კომკავშირის წევრები.

ბონები ათას ფუთობით. საბჭოთა მტრების უკანასკნელი იმედები მათთან ერთად, ბანდიტები და პარიტუტჩიკები.

1925 წ.

შემოსავალგანახლის ჯამი ჯერ არ არის შედგენილი საანგარიშო წლის დაუსრულებლობის გამო.

„ოსმალეთის მთავრობამ პაუკრაქიუც დააკეცა“.

ამბროსი. ჩემი მდგომარეობა ბეგრჯერ სჯობია ხალიფის და პატრიარქის მდგომარეობას.

პრონია

ახალი პიესა. ახალგაზრდა დრამატურგი, თურნალისტი, არტისტი-ტრალიკი სწერს ახალ პიესას „მეშლა“. ტიპები უკვე წამოყალიბებულია. მთავარ როლში გამოყავს თავისი თავი, ვინაიდან ამ მხრივ დიდი მუშაობა არ დასჭირდება და ტიპსაც ადვილად ჩამოაყალიბებს.

ქართულ-იმერელი არტისტი-ტრალიკმა დღრუჯილების გამოსლის დროს საჯაროთ ვანაცხადა ერთ იგი თამაშობს სცენაზე მხოლოდ იმიტომ, რომ ქართულ სცენას არა ყავს მსახიობი.

„ნარსივიაზის“ ახალ რეჟისორს განზრახული აქვს დადგას გრ. რობაქიძის ახალი პიესა „სურათუში“. მთავარ როლს შესრულებს თვით რეჟისორი.

„იუბილე“ თეატრი და ცხოვრების 15 წლის არსებობის აღსანიშნავად კვირას S თებერვალს შესდგა საგანგებო კრება. კრების თავჯდომარე თავაზიანათ უსმენდა მოსსენებებს, შემდეგ დაეძინა და კრება დაუზრავიდ დარჩა.

წყნელი.

ტარტაროშის ფონდი

ყოველ დღე (გარდა კვირა-უქმე დღეებისა) ყველადღესეგულეებს და კერძო პირებს შევიკლიათ „ტარტაროში“-ს ფონდს განსაქლიერებალად შემოიტანოთ შემოფირულება.

ისქარტეთ შეიტარანა, ათრემ მალე შექედება; ვინც დარჩება სასიტკი
 ————— ნასუსს მონსოთვს ტარტაროში —————

ამს. ლ. სუნიფილავ ქალაქი
 შექმოსწირა 500 მანეთი, მას

სავალდებულო განაკვეთი; შევიდომი
 მიიღება მანცხადმამანი, რომლებს ვაგ
 კისრულობს; (ეს კი ნიშნავს, რომ თქვენ

აწ თქვენზე და მოკიდებულნი თქვენს.